

Motto: Prawdę czas odśłania

Seneka Młodszy

POCZET GEODETÓW POLSKICH

Nauczyciele - Wychowawcy - Profesorowie

Tadeusz SKAWINA (1929-1976)

Mija już prawie 24 lata od smutnego dnia, gdy 23 listopada 1976 roku dotarła do nas wiadomość o niespodziewanej śmierci profesora Tadeusza Skawiny. Przypomnienie tej nadzwyczajnej osobowości, nie wynika jak to zwykle bywa z okrągłej rocznicy, lecz z ciągłego podziwu dla osób, które potrafiły dać naukowe podstawy dla nowych kierunków badawczych czy dyscyplin. Dzisiaj, gdy nie tylko na większości wydziałów AGH, ale także na prawie wszystkich uczelniach istnieją kierunki Inżynierii czy Ochrony Środowiska nie pamięta się Tych, dzięki którym zagadnienia środowiskowe, zostały włączone do podstawowego wykształcenia inżynierskiego. Poczesne miejsce wśród prekursorów zajmuje prof. Goetel, ale

także profesor Skawina. To właśnie On już w latach 1954–60 kierował pionierskimi badaniami dającymi podstawy naukowe dla prac z zakresu biologicznej obudowy nieużytków przemysłowych w GOP, rozpoczynając w ten sposób działalność rekultywacyjną w Polsce. W ramach prac Komisji ds. Ochrony Powierzchni przed Szkodami Górniczymi kierował pracami nad wpływem zmian warunków hydrologicznych na gleby, użytki rolne i leśne, opracował kryteria wyznaczenia typów gospodarki wodnej stosowane powszechnie do dzisiaj. To pod Jego kierunkiem opracowano metodykę i kryteria oceny przydatności utworów geologicznych do potrzeb rekultywacji. Do ostatnich dni życia, Profesor działał we wszystkich większych okręgach przemysłowych, gdzie wdrażał metody rekultywacji, opiniował rozwiązania z zakresu wpływu na środowisko, wygłaszał z tego zakresu odczyty czy kierował konferencjami naukowymi i naukowo-technicznymi. Jak mało kto umiał Profesor umiejętnie łączyć wiedzę przyrodniczą (doktorat z nauk rolnych nadany przez Uniwersytet Jagielloński) z praktycznymi możliwościami przemysłu i oczekiwaniami społecznymi. Nie rzucał na przemysł czy górnictwo oskarżeń o wywołane negatywne przekształcenia, lecz dążył do ich naprawy na podstawie badań i doświadczeń. Jego pracowitość, olbrzymia odpowiedzialność, łatwość przekazywania innym wiedzy z tego zakresu pozwalała jednoczyć koło siebie nawet tych, którzy do spotkania z Profesorem nie dostrzegali skutków działalności przemysłowej dla środowiska i konieczności ich minimalizacji czy naprawy.

Niespotykane umiejętności pedagogiczne czyniło Go bardzo lubianym nauczycielem akademickim, a Jego wykłady cieszyły się zawsze olbrzymią popularnością i zainteresowaniem. Ciekawy tembr głosu, umiejętne posługiwanie się polskim językiem pozwalało słuchać naukowego wykładu jak ciekawej opowieści.

Dwukrotny Dziekan Wydziału Geodezji Górniczej (1954–56, 1964–66) oraz kierownik utworzonego z Jego inicjatywy na tym Wydziale Instytutu Ochrony Powierzchni Górniczej, przemianowany w 1969 na Instytut Kształtowania i Ochrony Środowiska. To właśnie na wydziale geodezyjnym był inicjatorem wprowadzenia po raz pierwszy zajęć z rekultywacji terenów pogórnich oraz rozszerzona kształcenie wszystkich studentów z zakresu „sozologii i sozotechniki”, przekazując im niezbędną wiedzę z wybranych zagadnień ochrony i kształtowania środowiska. Myślę, że nie będę wymieniał dorobku naukowego Profesora czy przyznanych

Mu nagród, wyróżnień, ale muszę wspomnieć o bardzo prestiżowej Nagrodzie Europy przyznanej właśnie Profesorowi za osiągnięcia z zakresu rekultywacji. Były to osiągnięcia znane nie tylko w Polsce, lecz także poza granicami naszego Kraju, dzięki czemu był często zapraszany do różnych ośrodków. Dorobek Profesora, to przede wszystkim zielone, porośnięte drzewami i krzewami hałdy, zwalowiska, stawy osadowe czy wyrobiska górnicze, które wcześniej były uznawane za nieużytki nie nadające się do jakiegokolwiek zagospodarowania. Dla tej praktycznej działalności opracowywał naukowe podstawy pozwalające zmniejszyć szkodliwość działalności przemysłowej na środowisko. W chwili śmierci miał tylko 56 lat, marzył o rozwoju tej nowej nauki, pragnął zrealizować wielu pionierskich zamierzeń, niestety nie zdążył. Mogłby jednak cieszyć się, że to co zaczął, to co kiedyś było pionierskie i nie zawsze doceniane, stało się podstawą obowiązujących aktualnie przepisów prawnych i stanowi powszechnie akceptowane rozwiązania. Ci, którzy obecnie pracują w tej dziedzinie nie zawsze wiedzą, komu zawdzięczają jej początki. Tym bardziej należy przypominać takich ludzi, których działalność, żmudna codzienna praca, nie zawsze należałoby doceniana, stanowi jednak podstawę rozwoju nowych dziedzin. Profesor Tadeusz Skawina na pewno może być uznawany pionierem rekultywacji w Polsce. Jego dorobek naukowy jest do dziś aktualny i cytowany szczególnie w publikacjach dotyczących utworów toksycznych i biologicznych metod obudowy terenów przemysłowych.

Można postawić pytanie, ważne przede wszystkim dla młodych adeptów nauki i dydaktyki, dzięki jakim cechom osiąga się tak znaczącą pozycję jak Profesor Skawina. Wydają się dwie z nich najważniejsze - duża wiedza poparta doświadczeniem praktycznym oraz niesłychana pracowitość połączona z umiejętnością nawiązywania kontaktów z ludźmi. Pracując dążył zawsze do praktycznego zastosowania rezultatów badawczych. Dzięki wypracowanemu autorytetowi oraz cechom osobowości Profesor umiał kierować zespołami zarówno naukowców reprezentujących różne dyscypliny jak i zespołami, w których uczestniczyli przedstawiciele przemysłu. Wniknięcie w tajniki technologii pozwalało na znalezienie wspólnego języka z przedstawicielami przemysłu, na zaproponowanie nowych rozwiązań.

Profesor prawie całe „naukowe” życie związał z Wydziałem Geodezji Górniczej AGH. Sądzę, że dzisiaj byłby zadowolony widząc, że to co zapoczątkował tzn. kształcenie specjalistów z różnych dziedzin techniki, także w zakresie ochrony środowiska zyskało powszechną akceptację, czego wyrazem jest uruchomienie kierunku Inżynieria Środowiska.

Pomimo upływu lat pamięć o Nim wśród Jego współpracowników, uczniów i studentów jest wciąż żywa i jesteśmy dumni, że było nam dane pracować z tym wspaniałym człowiekiem.

Zmarłego przedwcześnie Profesora żegnali prawie ćwierć wieku temu na miejscu wiecznego spoczynku Koledzy Profesorowie, Pracownicy Naukowo-dydaktyczni, jego absolwenci i licznie zebrana młodzież akademicka Akademii Górniczo-Hutniczej

Stanisław PACHUTA

Literatura:

Jerzy Chwastek, Józef Wędzony – Wspomnienie o prof. dr inż. Tadeuszu Skawinie. Zeszyty AGH. Kraków 2000 r.

Dr inż. Kazimierz ĆMIELEWSKI Adiunkt Akademii Rolniczej we Wrocławiu uzyskał stopień specjalizacji Zawodowej Inżyniera

Kandydat wystąpił 10 marca 1999 r. z wnioskiem do Komisji Specjalizacji Zawodowej Inżynierów i Techników Stowarzyszenia Geodetów Polskich o nadanie Mu I-go stopnia specjalizacji Zawodowej Inżyniera w zakresie GEODEZJI INŻYNIERYJNO GOSPODARCZEJ. Wniosek ten zawierał wszystkie niezbędne do tego celu dokumenty przewidziane w Regulaminie Komisji Specjalizacji Zawodowej SGP, wymagane do przeprowadzenia przewodu specjalizacyjnego.

Komisja Specjalizacji Zawodowej Inżynierów i Techników SGP na posiedzeniu w dniu 13 kwietnia 1999 r. wszczęła postępowanie kwalifikacyjne powołując na recenzentów pp. Prof. dr hab. inż. Henryka BRYŚIA z Politechniki Krakowskiej i prof. dr inż. Stefana MERCIKA z Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

Zadaniem Panów recenzentów było opracowanie opinii o osiągnięciach twórczych kandydata oraz wystawienie oceny stwierdzającej i dającej odpowiedź, czy kandydat spełnia warunki niezbędne do uzyskania I-go stopnia specjalizacji zawodowej inżyniera. Obydwie recenzje nadesłane przez Panów Recenzentów były pozytywne co pozwoliło na przeprowadzenie publicznej prezentacji dorobku kandydata, którą zaplanowano na 23 września 1999 r. w macierzystej Uczelni kandydata, Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Niestety nie doszło do publicznej prezentacji dorobku kandydata w wyznaczonym pierwotnie terminie, ze względu na poważną chorobę dr. Kazimierza ĆMIELEWSKIEGO i prawie półroczny pobyt w szpitalu. Po rekonwalescencji publiczna prezentacja dorobku kandydata mogła się odbyć dopiero 7 marca 2000 r. Spotkanie to zostało zorganizowane przez Koło Zakładowe SGP przy Akademii Rolniczej we Wrocławiu przy udziale Wrocławskiego Zespołu Kwalifikacyjnego oraz ponad 30 członków tego Koła.

Zespół Kwalifikacyjny powołany przez Komisję Specjalizacji Zawodowej SGP, działający z wysoka odpowiedzialnością w województwie Dolnośląskim we Wrocławiu w składzie: Prof. dr hab. inż. Stefan CACON - przewodniczący, prof. dr hab. inż. Ewa KRZYWICKA - BLUM - wiceprzewodnicząca, dr inż. Alicja DORZAK - sekretarz oraz członkowie: mgr inż. Wiesław FIRLICIŃSKI, dr inż. Marian KOWALCZYK, dr inż. Narcyz MALINOWSKI i dr inż. Stanisław WÓJTOWICZ przy udziale pp. Recenzentów: prof. dr hab. inż. Henryka BRYŚIA, prof. dr inż. Stefana MERCIKA na podstawie przeprowadzonej publicznej prezentacji dorobku naukowego i zawodowego dr. inż. Kazimierza ĆMIELEWSKIEGO wraz z dyskusją, w głosowaniu tajnym podjął jednogłośnie stanowisko wystąpienia do Komisji Specjalizacji Zawodowej Inżynierów i Techników SGP z wnioskiem o nadanie kandydatowi I-go stopnia specjalizacji zawodowej Inżyniera w zakresie geodezji inżynierskiej - gospodarczej.

Komisja Specjalizacji Zawodowej SGP na swym plenarnym posiedzeniu w dniu 16 marca 2000 r. po zapoznaniu się z całością materiałów przewodu specjalizacyjnego i przeprowadzeniu wnikliwej dyskusji, zaakceptowała wniosek Wrocławskiego Zespołu Kwalifikacyjnego i w głosowaniu tajnym jednogłośnie nadała dr. inż. Kazimierzowi ĆMIELEWSKIEMU I szty stopień Specjalizacji Zawodowej Inżyniera w zakresie Geodezji Inżynierskiej - Gospodarczej. Wręczenia dyplomu Specjalisty I-go Stopnia podpisanego przez Prezesa Federacji Stowarzyszeń Naukowo Technicznych NOT prof. dr hab. inż. Andrzeja Zielińskiego i Prezesa Stowarzyszenia Geodetów Polskich prof. dr hab. inż. Kazimierza Czameckiego, nastąpiło na plenarnym posiedzeniu Zarządu Głównego SGP w dniu 30 marca 2000 r. Uroczystego wręczenia dyplomu dokonali w/w Prezes SGP w towarzystwie Przewodniczącego Komisji Specjalizacji Zawodowej SGP prof. dr hab. inż. S. Pachuty.

Dr inż. Kazimierz ĆMIELEWSKI urodził się 28 września 1956 r. w Radziłowie. Studia magisterskie na kierunku geodezji odbył w Akademii Rolniczej we Wrocławiu, które ukończył z wynikiem bardzo dobrym w roku 1981. Zaraz po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Katedrze Geodezji i Fotogrametrii macierzystej Uczelni na stanowisku asystenta awansując w roku 1984 na starszego asystenta.

W całym prawie dwudziestoletnim okresie zatrudnienia brał czynny udział w pracach naukowo badawczych z zakresu geodezji i kartografii, zleczanych przez gospodarkę narodową. Podczas realizacji tych prac doskonalił swe umiejętności jako inżynier geodeta.

W ramach podnoszenia swoich kwalifikacji w roku 1983 ukończył 6-cio miesięczne Studium kształcenia i doskonalenia dydaktycznego na Wydziale Zootechnicznym AR. Natomiast w latach 1986-1987 ukończył 8-mio miesięczny staż naukowy w Instytucie Geodezji i Meteorologii, Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie pod kierunkiem plk prof. dr hab. inż. Stanisława Pachuty. Zakres stażu obejmował zastosowanie techniki laserowej w pomiarach geodezyjnych. Efektem tego stażu było opracowanie rozprawy doktorskiej pt. „Badanie dokładności pomiarów wysokościowych toru podsuwnicowego wykonanych sposobem automatycznym za pomocą systemu zintegrowanego”. Rada Naukowa Wydziału Inżynierii

Lądowej i Geodezji, Wojskowej Akademii Technicznej nadała Mu w roku 1991 stopień naukowy doktora nauk technicznych w zakresie geodezji. Pracę tą Rada Naukowa wyróżniła. Od roku 1991 dr inż. Kazimierz ĆMIELEWSKI pracuje na stanowisku adiunkta w Zakładzie Geodezji Gospodarczej, Katedry Geodezji i Fotogrametrii Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Dr K. Ćmielewski swoje zainteresowania naukowo-badawcze skupił na zagadnieniach geodezji inżynierskiej i postępie technicznym w zakresie konstrukcji instrumentów, przyrządów i dodatkowego oprzyrządowania specjalistycznego usprawniającego wykonywanie podstawowych pomiarów geodezyjnych.

W latach 1985-2000 zgłosił jako autor bądź współautor, czterdzieści pięć patentów i wzorów użytkowych

Wyniki swoich prac naukowo-badawczych i pomiarów doświadczalnych, opisał w 11 współautorskich artykułach i przedstawił na konferencjach naukowo technicznych w 21 referatach, ponadto prezentował również swoje osiągnięcia w formie posterów (10). Brał udział w Międzynarodowych Targach (Katowice, Poznań) gdzie prezentował liczne modele przyrządów usprawniających pomiary geodezyjne na obiektach inżynierskich. Spośród wielu opracowań wdrożonych do praktyki geodezyjnej wyróżnić można:

- Wdrożenie aparatury kontrolno-pomiarowej do badania stanu technicznego dźwignic i torów podsuwnicowych na terenie Remontowej Stoczni Rzecznej we Wrocławiu w latach 1980-1991 przy współpracy z J. Kuchmisterem i M. Krzeszowskim.
- Wdrożenie aparatury kontrolno pomiarowej do badania stanu technicznego obiektów hydrotechnicznych na terenie Remontowej Stoczni Rzecznej we Wrocławiu w latach 1980-1991 przy współautorstwie J. Kuchmistera i M. Krzeszowskiego.
- Wdrożenie wspólnego tematu z J. Kuchmisterem: „Metoda i zintegrowany system optycznego pomiaru ustawienia kół regulowanych suwnicy szesnastokątowej” w Czechach. Zakład produkcji komponentów dla elektrowni atomowych, Vítkovice-Ostrawa 1993 r.
- Praca promocyjno - wdrożeniowa zastosowania sygnałów celowniczych dla Jazu Brzeg Dolny”. Współautorzy: J. Kuchmister, S. Cacoń i K. Mąkowski. Zrealizowana na zlecenie IMGW Wrocław z 1994 r.
- Wdrożenie sprzętu do pomiaru toru podsuwnicowego i ustroju suwnic na obiektach: PP-U „ELZAM” S.A. i ABB Zamech Ltd w Elblągu dla firmy „Przedsiębiorstwo Geodezyjne „GEOMETR” - rok 1995. Przy współautorstwie z J. Kuchmisterem
- Wdrożenie Ortogonometru liniowego na służbie Olawa w ramach umowy pt. „Pomiary przemieszczeń prawej ściany słupy dużej w Olawie” przy współpracy z J. Kuchmisterem, zrealizowanej na zlecenie ODGW Wrocław 1995 r.

W latach 1993-1999 dr inż. K. Ćmielewski był kierownikiem dwóch projektów badawczych zleczonych do realizacji przez Komitet Badań Naukowych:

1. Opracowanie zintegrowanych systemów geodezyjnej kontroli dźwignic i ich podtorza podczas eksploatacji.
2. Komparator geodezyjnych dalmierzy elektrooptycznych. Temat ten pozwala na zbudowanie laboratoryjnej światłowodowej bazy testowej, która po przeprowadzeniu końcowych badań i weryfikacji będzie mogła wspomóc wykonywanie pomiarów komparacyjnych bez względu na istniejące warunki pogodowe.

Ponadto w roku 1995 był kierownikiem uczelnianego grantu wewnętrznego finansowanego również przez KBN pt. „Projekt i pomiary kontrolne nasadki minilaserowej przystosowanej do geodezyjnych obserwacji budowli hydrotechnicznych”

Dr. Ćmielewski swoje wysokie kwalifikacje inżynierskie przekazuje studentom kierunku Geodezja i Kartografia w Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Wprowadził szereg modyfikacji w realizacji prowadzenia przedmiotów: „Geodezja Inżynierska”, „Geodezja Gospodarcza”, „Instrumentozawstwo Geodezyjne” i „Elektroniczne techniki pomiarowe z fizycznymi podstawami aparatury geodezyjnej”. W ostatnich latach był promotorem dziesięciu prac magisterskich, z których dwie zostały wyróżnione i nagrodzone na ogólnopolskich konkursach organizowanych przez SGP.

Dr inż. Kazimierz Ćmielewski za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych oraz prowadzoną działalność naukową, organizacyjną, i dydaktyczno-wychowawczą otrzymał czterokrotnie zespołową w latach 1987, 1988, 1991, i 1995 oraz jednokrotnie w roku 1994 indywidualną nagrodę Rektora AR we Wrocławiu.

Dr inż. K. Ćmielewski jest od roku 1993 członkiem Zespołu IV Instrumentozawstwo Geodezyjne Sekcji Geodezji Przemysłowej Komitetu Geodezji PAN a od roku 1997 członkiem Gremium N-T ds. Geodezji Kartografii Katastru i Nawigacji Akademii Inżynierskiej w Polsce.

Przewodniczący Komisji Specjalizacji Zawodowej Inżynierów i Techników SGP

Stanisław Pachuta

Warszawa, dnia 3 kwietnia 2000 r.

Opiniowanie aktów prawnych

Główny Urząd Geodezji i Kartografii
Departament Geodezji

Stowarzyszenie Geodetów Polskich przekazuje niniejszym uwagi do nadesłanych nam do zaopiniowania instrukcji: O-1, G-2, G-3, i G-4.

Uwagi ogólne.

1. Przedłożone projekty opracowane są w sposób niejednolity, używane jest różne słownictwo i określenia, podział na części lub rozdziały, punkty, paragrafy itp. różnorodność stosowanych określeń "skrótowców"?
- Nie powinno się stosować tonu nakazowego typu "zabrania się", "zabronione jest", "musi", "muszą być". Bardziej adekwatne byłoby sformułowanie "należy", "nie należy". Nakładanie instrukcji technicznej obowiązków na organy administracji nie może mieć miejsca.
2. Opiniujemy pozytywnie próbę pozostawienia w geodezji określenia "instrukcje techniczne", do których środowisko jest przyzwyczajone.

Uwagi do instrukcji O-1.

1. Instrukcja O-1 powinna dotyczyć "Ogólnych zasad wykonywania (wszystkich lub większości) prac geodezyjnych".
Przedłożony projekt dotyczy właściwie tylko wykonywania pomiarów geodezyjnych. Odczuwa się brak uregulowań dotyczących prac przykładowo wymienionych w § 8, § 9 i 10., inwestycji liniowych - autostrad itp.
2. Instrukcję należy podzielić na rozdziały a nie na części.
3. Do instrukcji należy dołączyć załączniki:
zał. 1 charakterystyka układu współrzędnych 2000
zał. 2 charakterystyka układu współrzędnych 1992
zał. 3 charakterystyka układu współrzędnych 1965
zał. 4 charakterystyka układu współrzędnych 1942 (ewentualnie)
zał. 5 słownik definicji (pojęć)
Słownik definicji nie może być rozdziałem instrukcji bowiem istnieją rozporządzenia MGPIB z 21.06.1994 r. w sprawie wprowadzenia obowiązku stosowania niektórych Polskich Norm z zakresu budownictwa, gospodarki przestrzennej i komunalnej oraz geodezji i kartografii (Dz.U. nr 84, poz. 387) oraz podobne rozporządzenie MRiGŻ z 18.03.1994 r. a także Zarządzenie nr 3 MGPIB z 28.12.1993 r. w sprawie norm branżowych w geodezji. Nie oznacza to, że słownik pojęć jest pożyteczny ale tylko jako załącznik. Należy go także uporządkować tematycznie, albo alfabetycznie.
zał. 6. Zasady działania na liczbach przybliżonych (reguła BRODISA-KRYŁOWA), patrz także podręcznik prof. HAUSBRANDTA.
4. Ad § 1. W obecnej formie jest to właściwie tytuł instrukcji. Znacznie lepiej oddawała przedmiot instrukcja z 31.03.1979 r. Nie należy zmieniać dobrego na tzw. "lepsze" (tylko dla samej zmiany).
5. Ad § 2 - jest on za bardzo ogólnikowy szczególnie w punkcie b i c.
6. Ad § 3 - jest bezcelowy. Pojęcia muszą być zgodne z Polskimi Normami, nie ma potrzeby o tym pisać.
7. Ad § 5 - proponujemy uzupełnić:
- dodać e) - pomiary do celów prawnych, w tym podziały, scalenia i rozgraniczenia nieruchomości,
- dodać f) - prace kartograficzne związane z wykonaniem mapy zasadniczej, map topograficznych i map tematycznych
8. Ad § 6. W skład prac (a i b) wchodzi przede wszystkim na wstępie projektowanie. Dodać punkt - realizacja projektów liniowych kolei, dróg publicznych, autostrad.
9. Ad § 7
Punkt 1. "Uwaga w obrębie" jest bez sensu i potrzeby.
Punkt 2. pomiary sytuacyjne uzupełnić pkt 4) zbieranie informacji o nazewnictwie miast, osiedli, pól, niw, obiektów fizjograficznych (rzek, gór, parków narodowych) itp.
10. Rozdział III System miar - opracować poprawnie
- należy wyraźnie podać jakie jednostki obowiązują jako legalne z systemu SI, jakie nie należą do układu SI ale są dopuszczone,
- nie można pomijać zera całości przed ułamkiem dziesiętnym, bo będzie to źródło błędów,
- dlaczego pominięto hektar (ha) i m²?
- uwzględnić powszechnie stosowany w praktyce podział gradowy.
11. Rozdział IV Państwowy System Odniesień Przestrzennych
Wprowadzenie dwóch układów współrzędnych dla celów gospodarczych jest niecelowe. (proponujemy nie używać określenia cywilnych).

- jako załączniki pokazać układy "2000", "1965" i ewentualnie "1942",
- w § 18 należy skreślić punkty 1 i 3 - są to decyzje administracyjne a nie techniczne. Odpowiednie zapisy są w Rozporządzeniu Rady Ministrów (projekt). Należy pozostawić tylko punkt 2, przy czym skreślić słowo "tymczasowo".
- wszystkie użyte skróty należy rozwinąć np. EUGN'95 np. poprzez wykaz używanych skrótów.

12. Ad § 21

Punkt 4. należy przeredagować w dostosowaniu do przyjętej zasady, że instrukcje podają standardowe cechy produktów, a nie "półproduktów" i nie mogą opisywać procesu technologicznego i nie zawierać "wiedzy podręcznikowej". Należy wszędzie skreślić określenia "wiedza podręcznikowa".

Należy wykorzystać stary zapis instrukcji O-1 z 1978 r. § 3 punkt 9 mówiący, że stosowanie metod będących wynikiem postępu technicznego jest zalecane, pod warunkiem zachowania wymaganych standardowych cech produktów.

13. Ad § 22: - słowo "naczelne" zamienić na "podstawowe" - zasady kontroli powinny być ustalone dla różnych etapów prac, a nie tylko "opracowania obserwacji".

14. Ad § 23

Sprawdzeniu podlegają chyba tylko lata do niwelacji precyzyjnej.

Skreślić słowa "dobra praktyka geodezyjna".

15. Ad § 25 punkt 4: dopisać ...szkice osnów, szkice dokumentacyjne, szkice tyczenia... skreślić słowo "realizacyjnych" - bo nie ma takich.

Uwagi do instrukcji G-2

1. Niecelowa wydaje się zmiana dotychczasowa podziału na instrukcje G-1 i G-2. Niczego to nie poprawia, burzy natomiast dotychczasowy, od wielu lat stosowany układ.
2. Przytaczanie w instrukcji Rozporządzeń wydaje się niecelowe.
3. Zastosowano podział tekstu nie na paragrafy, ustępy i punkty, tak jak ma to miejsce w innych instrukcjach.

Uwagi do instrukcji G-3

1. W całej instrukcji pominięto problem wykazywania granic nieruchomości (działek) na mapach do celów projektowych. Jest to niezwykle ważny problem, który w tej instrukcji powinien być rozwiązany.
2. § 1 punkt 2 i 3 przeredagować, nie używając określenia "wiedza podręcznikowa".
3. Zlikwidować niepoprawne określenia typu "roboty" (powinno być prace), mapa edytowana? i obserwacje nadwyznaczające?
4. występuje nieusystematyzowana różnorodność określeń np. "mapa numeryczna", "mapa komputerowa", "mapa w postaci elektronicznej" itp.
5. Instrukcja nie uwzględnia występowanie map jednostkowych.
6. W § 10 - w przepisach aktualnych nie występuje pojęcie "lokalizacji", które zostało zastąpione pojęciem "warunki zabudowy i zagospodarowania".
7. § 6 i § 8 połączyć i wspólnie zrehabilitować.
8. Wprowadza się nowe pojęcie "precyzja" i "współczynnik precyzji" zamiast znanego pojęcia "dokładność".
9. Niepotrzebnie wprowadzono nowe pojęcie "szkic sprawdzenia tyczenia", "szkic pomiaru kontrolnego". Wszystkie wymienione czynności powinny być uwzględnione w szkicu tyczenia.
10. § 34 - wykreślić (nie może to być przedmiotem instrukcji technicznej).

Uwagi do instrukcji G-4

1. § 3 ust. 2 lit. a
Zasada przedstawienia krzywoliniowych granic działek (szablistych i esowatych - dziwne określenia) niewłaściwa i niezgodna z zasadą przyjętą w ustępie 1 pkt a.
2. § 7 i § 10 "zaleca się" i "dopuszcza się" stabilizację - bardzo niejasne. Chyba nie można zabronić trwałej stabilizacji jakichkolwiek punktów.
3. Brak jednolitości tłumaczeń w różnych instrukcjach np. GPS - światowy system pozycyjny (G-2), czy światowy system nawigacyjny (G-4).

Reasumując, uważamy, że przedłożone projekty instrukcji powinny być wnikliwie przeanalizowane i przeredagowane w kierunku ich ujednolicenia i poprawienia.

Nowo przyjęci członkowie w szczecińskim Oddziale SGP

1. Krzysztof Beczkowski	5. Andrzej Rysiński
2. Grzegorz Komorowski	6. Piotr Tracz
3. Paweł Kostur	7. Marcin Wiśniewski
4. Krzysztof Rodziewicz	

ZEBRANIE ZARZĄDU GŁÓWNEGO SGP

W dniu 30.03.2000 r. odbyło się w Warszawie zebranie Zarządu Głównego SGP. Obrady otworzył Prezes SGP kol. Kazimierz Czarnecki witając przybyłych gości, Członków Honorowych SGP, Członków Zarządu Głównego, Głównej Komisji Rewizyjnej i Głównego Sądu Koleżeńskiego. Obszerny porządek obrad został przyjęty jednogłośnie. Później uroczystie nadano godność "Zasłużonego Seniora SGP" Kolegom:

Czesławowi Kościszewski - Lublin	Janowi Makowskiemu - Lublin
Antoniemu Maciaszczakowi - Lublin	Marianowi Nykielowi - Lublin
Janowi Ziębie - Lublin	Jerzemu Garsznikowi - Zielona Góra
Zbigniewowi Olędzkiemu - Zielona Góra	Adolfowi Piaseckiemu - Zielona Góra

Następnie wręczono dyplomy specjalizacji zawodowej inżynierów I stopnia Kolegom: Kazimierzowi Ćmielewskiemu i Tomaszowi Białożyty.

Po uroczystej części zebrania przystąpiono do realizacji części roboczej dotyczącej w większej mierze sprawom finansowym SGP.

FEDERACJA STOWARZYSZEŃ NAUKOWO-TECHNICZNYCH
NACZELNA ORGANIZACJA TECHNICZNA

DYPLOM

Pan(i) **Kazimierz ĆMIELEWSKI** - dr inż. geodeta
(imię i nazwisko, tytuł i nazwa zawodu inżynierskiego)

urodzony(a) dnia **28 września 1956 roku w Radziłowie**
(data i miejsce urodzenia)

wykazał(a) się twórczymi osiągnięciami zawodowymi w zakresie
geodezji inżynierskiej - gospodarstwa

oraz spełnił(a) warunki określone w § 2, ust. 1 Uchwały Nr 5 Rady Krajowej Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych z dnia 14 kwietnia 1994 roku w sprawie zasad i trybu uzyskiwania specjalizacji zawodowej inżynierów i techników i na wniosek

Komisji do Spraw Specjalizacji Zawodowej Inżynierów i Techników, powołanej przez Zarząd Główny **Stowarzyszenia Geodetów Polskich**

uzyskał(a)
(nazwa stowarzyszenia naukowo-technicznego)

I STOPIEŃ SPECJALIZACJI ZAWODOWEJ INŻYNIERA

w dziedzinie **G.E.O.D.E.Z.J.A. I K.A.R.T.O.G.R.A.F.I.A.**
(nazwa dziedziny techniki)

kierunek specjalizacji **geodezja inżynierska - gospodarstwo**
(nazwa kierunku specjalizacji)

oraz został(a) wpisany(a) do rejestru inżynierów specjalistów, prowadzonego przez Zarząd Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych

[Podpis]
Prezes Zarządu
Stowarzyszenia

m.p.

[Podpis]
Prezes
Federacji SNT

Nr rej. I-8-7-/SGP/2000

Warszawa, dnia 30 marca 2000r.

Jednogłośnie przyjęto protokół nr 5/98/99 z Zebrania Zarządu Głównego z dnia 10.11.1999 r.

Sprawozdanie z działalności Prezydium Z.Gł., które zamieszczane jest w "Wiadomościach" uzupełnili informacjami z prac wykonywanych w ostatnim okresie, Koledzy:

- Kazimierz Czarnecki informując o spotkaniu przedstawicieli Prezydium z Kolegami pracującymi w instytucjach samorządowych. W spotkaniu wzięli udział Koledzy: Franciszek Budrowski - Starosta Powiatu sokólskiego, Kazimierz Czarnecki - Prezes SGP, Wojciech Dykowski - Dyrektor Wydziału Geodezji, Katastru i Inwentaryzacji Urzędu Miasta Łodzi, Stanisław Holubowski - Geodeta Województwa Podlaskiego, Andrzej Krygier - Dyrektor "GEOPOZ" Poznań, Włodzimierz Kunach - Dyrektor Wydziału Katastru i Informacji Przemysłowej Gminy Warszawa Centrum i Tadeusz Kuźnicki - Sekretarz Generalny SGP. Tematem spotkania były sprawy związane z zapowiedzią likwidacji Funduszu Gospodarki Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym oraz Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych. Uznano, że konieczne jest wystąpienie do władz w obronie tych Funduszy.

- Tomasz Telega omówił działalność Zespołu powołanego przez Prezydium dla opracowania stanowiska SGP w sprawie dotyczącej przekazania niektórych zadań z zakresu geodezji i kartografii do organów samorządu terytorialnego.

Zarząd Główny przyjął poniżej zamieszczone sprawozdanie zespołu i akceptował wypracowane wnioski.

W związku z przewidywaną nowelizacją Prawa geodezyjnego i kartograficznego, Stowarzyszenie Geodetów Polskich zostało poproszone o przedstawienie propozycji dotyczącej przekazania niektórych zadań z zakresu geodezji i kartografii do organów samorządu terytorialnego. Dla wypracowania stanowiska w tej sprawie Prezydium Zarządu Głównego SGP

powołało zespół w skład którego weszli przedstawiciele administracji publicznej

1. Lidia Danielska - wojewódzki inspektor nadzoru geodezyjnego i kartograficznego w Poznaniu
2. Aleksander Bielicki - geodeta województwa przy Urzędzie Marszałkowskim województwa łódzkiego
3. Edward Osmiański - geodeta powiatowy, naczelnik wydziału geodezji i gospodarki nieruchomościami w Urzędzie Powiatowym Warszawy
- ponadto:
4. Bogdan Grzechnik - Zarząd Główny SGP
5. Tomasz Telega - Zarząd Główny SGP (prowadzący spotkanie)

Na spotkaniu w dniu 22.02.2000 r. w siedzibie Zarządu Głównego SGP Zespół, po przeprowadzeniu analizy zadań przewidzianych w ustawie Prawo geodezyjne i kartograficzne, dotychczas wykonywanych jako zadania administracji oraz po uwzględnieniu dotychczasowych doświadczeń geodezyjnej administracji samorządowej,

FEDERACJA STOWARZYSZEŃ NAUKOWO-TECHNICZNYCH
NACZELNA ORGANIZACJA TECHNICZNA

DYPLOM

Pan(i) **Tomasz BIAŁOŻYT** - mgr inż. geodeta

urodzony(a) dnia **14 czerwca 1946 r. w Wodzisławiu**

wykazał(a) się twórczymi osiągnięciami zawodowymi w zakresie
geodezji inżynierskiej - przemysłowej, w budownictwie podziemnym i górnictwie
oraz organizacji i zarządzaniu

oraz spełnił(a) warunki określone w § 2, ust. 1 Uchwały Nr 5 Rady Krajowej Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych z dnia 14 kwietnia 1994 roku w sprawie zasad i trybu uzyskiwania specjalizacji zawodowej inżynierów i techników i na wniosek

Komisji do Spraw Specjalizacji Zawodowej Inżynierów i Techników, powołanej przez Zarząd Główny **Stowarzyszenia Geodetów Polskich**

uzyskał(a)

I STOPIEŃ SPECJALIZACJI ZAWODOWEJ INŻYNIERA GEODEZJI I KARTOGRAFII

w dziedzinie

kierunek specjalizacji **1) 8.3 geodezja inżyniersko-przemysłowej, 2) 8.5 geodezja w budownictwie podziemnym i górnictwie, 3) 8.9 organizacja i zarządzanie w geodezji i kartografii**

oraz został(a) wpisany(a) do rejestru inżynierów specjalistów, prowadzonego przez Zarząd Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych

[Podpis]
Prezes Zarządu
Stowarzyszenia

m.p.

[Podpis]
Prezes
Federacji SNT

Nr rej. I-8-8/SGP/2000

Warszawa, dnia 30 marca 2000 r.

d) opracowanie, prowadzenie i udostępnianie baz danych innych systemów informacyjnych niż system informacji o terenie (SIT)*

* system informacji o terenie wymaga jednoznacznego określenia z zakresu informacji w nim zawartych i pozostawienia go jako zadanie administracji rządowej w celu zapewnienia jednolitego prowadzenia w kraju.

2) starościes:

a) uzgadnianie usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu (art. 7 d, pkt 2 ustawy pgik)

b) przeprowadzanie powszechnej taksacji nieruchomości (art. 7 d, pkt ustawy pgik)

c) prowadzenie głośniejszej klasyfikacji gruntów (część zadania przewidzianego w art. 7 d pkt 1 ustawy pgik)

Ponadto Zespół proponuje także przekazać starostom rozgraniczanie nieruchomości, które to zadanie przewidziane jest dla wójtów (burmistrzów i prezydentów miast) - art. 29 ust. 3, w celu pozostawienia tych spraw wyłącznie jednemu organowi.

Przyjęcie zadań spowoduje, że część wpływów na Fundusz Gospodarki Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym stałaby się środkami własnymi odpowiednich organów samorządowych.

Właściwego uregulowania wymagać będzie sprawa prowadzenia kontroli tych zadań, a także trybu rozstrzygania odwołań od decyzji tych organów.

Za Zespół Tomasz Telega

- Jerzy Kozłowski zreferował protokół z prac zespołu powołanego przez Zarząd Główny dla

opracowania stanowiska SGP w sprawie Wojewódzkich Biur Geodezji i Terenów Rolnych.

Zarząd Główny przyjął poniżej zamieszczone sprawozdanie i akceptował przedstawione postulaty:

Powołany w dniu 10.11.1999 r. przez Zarząd Główny SGP do opracowania ostatecznego stanowiska Stowarzyszenia w sprawie Wojewódzkich Biur Geodezji i Terenów Rolnych zespół w składzie: Kol. Krzysztof Cisek, Kol. Bogdan Grzechnik, Kol. Jerzy Kozłowski, Kol. Tadeusz Kuryłowicz, Kol. Ryszard Sławiński - po analizie:

1) opracowanego przez Sekcję Geodezji Rolnej i Leśnej materiału z dnia 10.11.1999 r. przedstawionego na ww. posiedzeniu Zarządu Głównego przez Kol. Tadeusza Kuryłowicza - przewodniczącego Sekcji

2) wyników dyskusji merytorycznej w tym zakresie, która odbyła się w trakcie wspomnianego posiedzenia ZG SGP

3) wniosków ze spotkania Zespołu odbytego w dniu 9.02.br. w siedzibie Zarządu Głównego SGP rekomenduje Zarządowi Głównemu celem przyjęcia i występowania do właściwych organów administracji publicznej (Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Administracji, Ministerstwo Finansów, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Główny Geodeta Kraju, wojewodowie i marszałkowie województw) z odnośnym stanowiskiem, które można ująć w postaci następujących postulatów:

1) Środowisko geodetów reprezentujących Stowarzyszenie Geodetów Polskich opowiada się jednoznacznie za potrzebą istnienia w kraju specjalistycznych jednostek realizujących prace geodezyjno-urzędzeniowe zmierzające do modernizacji terenów wiejskich. Jednostki te winny być elementem systemu administrowania i realizacji polityki rolnej państwa.

2) Zadania te należą do zadań o charakterze rządowym, co oznacza, że administracja rządowa odpowiedzialna jest za stwarzanie ram organizacyjnych funkcjonowania takich jednostek.

3) Dotychczas zadania te wykonywały i wykonują nadal wojewódzkie biura geodezji i terenów rolnych działające jako zakłady budżetowe podległe samorządowi województwa.

4) W celu prawidłowego wykonywania zadań na rzecz rolnictwa, wykorzystując potencjał intelektualny tych jednostek - wyspecjalizowaną kadrę wykonawczą, osiągnięcia techniczne oraz istniejącą bazę lokalową i posiadany sprzęt, jednostki te winny być poddawane procesowi restrukturyzacji w ten sposób, aby zakres prac przez nie realizowany był kierunkowany na cele, dla których zostały powołane. Dotychczasowe działania restrukturyzacyjne, w przypadku niektórych województw - ich brak, Stowarzyszenie Geodetów Polskich uważa to za zjawisko negatywne, które oznacza pozbawienia organów administracji publicznej sprawnych jednostek logistycznych, pracujących na potrzeby tych organów, zabezpieczających sprawne i terminowe opracowywanie dokumentacji techniczno-prawnej niezbędnej do podejmowania decyzji administracyjnych. Ostateczna likwidacja tych jednostek oznaczałaby kompletne załamanie się w ciągu najbliższych lat prowadzenia niezbędnych prac z zakresu modernizacji obszarów wiejskich, w tym związanych z poprawą struktury agrarnej, co w kontekście zapowiadanego wejścia Polski do Unii Europejskiej jest zjawiskiem groźnym.

5) Docelowo wojewódzkie biura geodezji i terenów rolnych winny być przekształcane w jednostki projektowo-wykonawcze i w miarę poprawy kondycji finansów publicznych - finansowane w całości z budżetu Państwa.

Przedstawiając powyższe, Stowarzyszenie Geodetów Polskich jako organizacja wchodząca w skład Międzynarodowej Federacji Geodetów - FIG, organizacji o ogólnoświatowym dorobku również w dziedzinie prowadzenia prac geodezyjno-urzędzeniowych gotowe jest brać aktywny udział w działaniach na rzecz wypracowania również w warunkach Polski, rozwiązań sprawdzonych w innych krajach.

- Stanisław Kluska poinformował, że Główny Geodeta Kraju zwrócił się do Stowarzyszenia z prośbą o wytypowanie 15 kandydatów do nowo tworzonej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Uprawnień Zawodowych w Dziedzinie Geodezji i Kartografii. Prezydium Zarządu Głównego biorąc pod uwagę ilość organizowanych egzaminów na uprawnienia przez poszczególne oddziały, wytypowało następujących kandydatów do omawianej Komisji:

1. Adam Bandura - Kraków	9. Stanisław Kluska - Łódź
2. Jan Bury - Katowice	10. Jerzy Kozłowski - Warszawa
3. Krzysztof Cisek - Rzeszów	11. Włodzimierz Kuberka - Poznań
4. Kazimierz Czarnecki - Warszawa	12. Czesław Lech - Białystok
5. Stanisław Czarnecki - Warszawa	13. Zenon Marzec - Warszawa
6. Piotr Fabiański - Łódź	14. Grażyna Skolbania - Warszawa
7. Mieczysław Gabryszewski - Wrocław	15. Marian Szymański - Warszawa
8. Romuald Kaczyński - Warszawa	16. Eugeniusz Tes - Lublin

Sprawozdanie z działalności Prezydium Z.Gl. SGP zostało zatwierdzone 28 głosami za przy 2 wstrzymujących się.

W kolejnym punkcie porządku obrad przystąpiono do wyboru miejsca XXXIV Zjazdu Delegatów SGP, który odbędzie się w 2001 roku. Kolega Jan Bury z Katowic zaproponował zorganizowanie Zjazdu Delegatów w Ustroniu w domu wczasowym "Magnolia". Koledzy z łodzi i

Bydgoszczy wycofali swoje kandydatury. Zebrani przez aklamację przyjęli propozycję z Katowic. Po przerwie przystąpiono do dyskusji nad sprawą powołania w geodezji samorządu zawodowego. Wprowadzenia do dyskusji dokonał kol. Tomasz Telega. W sprawie tej wypowiadali się Koledzy: Kazimierz Czarnecki, Mieczysław Józwik Jerzy Piotrowski, Mieczysław Gabryszewski i Krzysztof Cisek. Stwierdzono, że Uchwała XXXIII Zjazdu Delegatów nie upoważnia Zarządu Głównego do wystąpienia z wnioskiem o utworzenie samorządu zawodowego. Zmianę tej Uchwały może dokonać tylko Zjazd Delegatów.

W kolejnym punkcie obrad jednogłośnie zatwierdzono bilans za rok 1999 Stowarzyszenia Geodetów Polskich i Zespołu Rzeczoznawców SGP.

Sprawozdanie z wykonania budżetu za 1999 rok na podstawie bilansu przyjętego przez U.S. i WUS, a zatwierdzonego na zebraniu Zarządu Głównego SGP w dniu 30.03.2000 r.

I. RACHUNEK WYNIKÓW w złotych

Dochody	Rodzaj działalności	Koszty
7.602,50	1. Kursy szkoleniowe, skrypty	20.100,-
540.336,72	2. Konferencje, walne zgr.oddziałów	375.623,52
	3. Narady, sympozja, biuletyny	19.404,55
	4. Działalność statutowa Oddziałów	268.891,30
19.000,0	5. Konkursy	25.676,13
	6. Odczyty, doskonalenie wiedzy	
24.200,-	7. Wycieczki krajowe	29.030,50
	8. Podejmowanie spec.zagr. w Polsce	
	9. Wyjazdy spec. polskich i zagr.	11.453,86
	10. Komisje, sekcje, koszty utrzym. ZG	255.498,91
	11. Inne - turnieje, rajdy, spartakiady	
241.420,44	12. Składki członków zwyczajnych	
1.700,0	13. Składki członków wspierających	
	14. Zmiana stanu produktów - zwiększ.	
74.344,67	15. Koszty i dochody z lat ubiegłych	805,0
908.604,30	16. Inne przychody finansowe	4.888,12
102.767,59	Razem	1.011.371,89
1.011.371,89	Wynik finansowy	
	Razem	1.011.371,89

II. ZMIANY W FUNDUSZU ŚRODKÓW OBROTOWYCH

723.397,61	1. Stan fund. obrotowego na pocz. 99 r.	
320.721,45	2. Rozliczenie dział. Zesp. Rzecz. + odpis z zysku i pod. doch. zmniejszenie o pod. doch.	14.745,-
	3. Wynik na dział. statutowej niedobór	102.767,59
1.161,88	4. Inne dochody	1.864,80
	5. Stan funduszy na koniec 99 r.	925.903,55
	6. Dotacje, FSNT	
1.045.280,94	Suma bilansowa	1.045.280,94

Rozliczenie

wpływów i wydatków Biura Zarządu Głównego SGP za 1999 r

Wpływy	
- 50% składek członków zwyczajnych	120.710,22
- zysk z Zespołu Rzecz. na dział.	111.539,45
Wydatki	
1. Amortyzacja	14.722,96
2. Zużycie materiałów i energii	4.031,79
3. Usługi obce (telefony, naprawy, prenum.)	24.614,98
4. Wynagrodzenia:	
- osobowe	123.855,-
- bezosobowe	5.299,40
5. Narzuty na wynagrodzenia (ZUS, ZFS)	27.949,44
6. Pozostałe koszty:	
- zapomogi	14.340,-
- czynsz (12 mies. x)	15.808,92
- składki FSNT	2.396,-
- składki FIG i ISPRS	9.230,30
7. Delegacje	13.250,12
razem:	255.498,91

I. Sprawozdanie finansowe Zespołu Rzeczoznawców SGP za 1999 rok

Lp	Wyszczególnienie	Plan	Wykonanie
1.	Przychody ze sprzedaży	650.000	1.089.423
2.	Koszty uzyskania przychodów	500.000	746.037
	Zysk	150.000	343.386
	Podział zysku:		
1.	SGP - odpis na dział. statutową - 90%	135.000	309.047
2.	SGP ZG - odpis na podatek dochodowy	5.100	11.674
3.	Fundusz załogi (nagrody + skł. ZUS)	8.170	8.265
4.	Odpis na fundusz statutowy	1.730	14.400

Podjęto Uchwałę, że w roku 2000 Stowarzyszenie przeznaczy 90% zysków z działalności gospodarczej na działalność statutową. Ustalono, że koszty ogólne zespołu Rzeczoznawców SGP będą rozliczane tak jak w roku 1999 (15% od przychodu) a ostateczne rozliczenie nastąpi na koniec roku.

Zatwierdzono plan finansowy Stowarzyszenia Geodetów Polskich oraz Zespołu Rzeczoznawców

Plan finansowy SGP na 2000 r. (provisorium)

Lp.	Rodzaj działalności	Koszty w tys. zł	Dochody w tys. zł
	Opłatna		
1.	Konferencje naukowo-techniczne	200,0	220,0
2.	Kursy szkoleniowe	150,0	160,0
3.	Konkursy	60,0	40,0
	Nieopłatna		
1.	Koszty utrzymania Zarządu	600,0	
2.	Koszty utrzymania Władz Statut. (komisji, kół, sekcji)	50,0	
3.	Doskonalenie wiedzy czł.stow.		
	- narady	5,0	
	- wystawy	5,0	
	- konkursy		
	- nagrody konkursowe	5,0	
4.	Współpraca z zagranicą		
	- przejazdy	15,0	
	- wyjazdy	50,0	
5.	Odczyty i filmy		
6.	Wycieczki krajowe	20,0	15,0
7.	Sport, rekreacja, kultura	30,0	28,0
8.	Zjazd delegatów SGP		
9.	Składki członków zwyczajnych		250,0
10.	Składki członków zbiorowych		2,0
	Razem	1.190,0	715,0
	Wynik finansowy		475,0
		1.190,0	1.190,0

Zmiany w funduszu środków obrotowych

I.	Fundusz obrotowy - stan na pocz. 2000 r.	925.903,55	
II.	Zmniejszenia		
	- Zespół Rzecz. SGP pod. doch. 30%		5.100,-
III.	Zwiększenia		
	- Zespół Rzecz. SGP z rozl. wyniku	153.000,-	
	- z tyt. wyniku finansowego		475.000,-
IV.	Stan funduszu obro. na koniec 2000 r.		598.803,55
	Suma bilansowa	1.078.903,55	1.078.903,55

SGP na rok 2000.

II. Plan finansowy Zespołu Rzeczoznawców SGP na 2000 rok (provisorium)

1.	Przychody ze sprzedaży	750.000
2.	Koszty uzyskania przychodów	580.000
	ZYSK	170.000
	Podział zysku:	
1.	SGP - odpis na działalność statutową - 90%	153.000
2.	SGP ZG - odpis na opłatę pod. dochodowego	5.100
3.	Fundusz załogi (nagrody + skł. ZUS)	9.980
4.	Fundusz statutowy	1.920

Noworoczne spotkanie Oddziału Wielkopolskiego SGP 18.01.2000 - Kórnik

Zarząd Oddziału Wielkopolskiego SGP w Poznaniu, Dyrekcja i Pracownicy Biblioteki Kórnickiej Polskiej Akademii Nauk oraz Biuro Usług Geodezyjno-Kartograficznych Grobelny - Michalak w Kórniku zorganizowali 18^{go} stycznia 2000 r. tradycyjne Spotkanie Noworoczne w Zamku Kórnickim. W programie spotkania było:

- zwiedzanie Zamku i Biblioteki Kórnickiej połączone z prezentacją zbiorów kartograficznych, również tych normalnie nie udostępnianych zwiedzającym wraz ze specjalistyczną prelekcją dr Wandy Karkucińskiej

- otwarte zebranie noworoczne Zarządu Oddziału Wielkopolskiego SGP połączone z wystąpieniami gospodarzy miasta i zamku oraz prezentacją działalności Biura Usług Geodezyjno-Kartograficznych w Kórniku. W ramach zebrania przyjęto nowych członków SGP, omówiono działalność Oddziału w 1999 r. i zamierzenia na rok 2000. Działalność Sejmiku Wojewódzkiego ze szczególnym uwzględnieniem problematyki geodezyjnej omówił radny geodeta kol. mgr inż. Piotr Florek z Konina. Prof. Stefan Zynda z UAM przedstawił zamierzenia i zasady działania nowo utworzonej organizacji Stowarzyszenia Kartografów Polskich. Osiągnięcia oraz rozwój miasta i gminy w Kórniku zaprezentował Przewodniczący Rady Miejskiej p. Seweryn Waligóra.

- spotkanie towarzyskie

Wiele ciekawych informacji o funkcjonowaniu Zamku i działalności Biblioteki Kórnickiej PAN udzielił Dyrektor prof. Jerzy Wisłocki. Szczególnie ciekawe były te na temat Fundacji „Zakłady Kórnickie” utworzonej w roku 1925, zlikwidowane w 1952 r., którą obecnie zgodnym wysiłkiem społeczeństwa, władz miasta i gminy, dyrekcji Zamku przy pomocy kilkudziesięciu posłów usiłuje się restytuować.

Warto też zaznaczyć, że byli z nami koledzy Stanisław Ciegiełski i Jan Cegła z zaprzyjaźnionego Oddziału SGP w Kaliszu. W podobnym wspólnie zorganizowanym noworocznym zebraniu tego Oddziału w dniu 28 stycznia 2000 r. w Domu Pracy Twórczej w Gołuchowie brali udział przedstawiciele Zarządu Oddziału Wielkopolskiego Stowarzyszenia Geodetów Polskich w Poznaniu kolega Kazimierz Owsiany i niżej podpisany.

Andrzej Dobrzyński

Fot. Piotr Płazewski
ZGiKM GEOPOZ

Bardzo długo dyskutowano nad wysokością składki członka zwyczajnego SGP na 2000 r. Po rozpatrzeniu różnych propozycji, Zarząd Główny SGP jednogłośnie ustalił, że od 1.04.2000 r. składka członka zwyczajnego będzie wynosiła 8 zł miesięcznie, emeryt będzie płacił 50% składki.

Wobec niewywiązywania się z obowiązków statutowych, Zarząd Główny SGP rozwiązał Oddział Stowarzyszenia Geodetów Polskich we Włodawku.

W sprawach różnych omawiano sprawy związane z organizacją imprez organizowanych przez naszą organizację, a w szczególności: Dni Geodezji Česko-Słowacko-Polskie i XXII Konkurs Wiedzy Geodezyjnej i Kartograficznej. Uchwalono również Regulamin Przyznawania Honorowego wyróżnienia „Zasłużony Senior SGP” (str. 13).

Na zakończenie obrad Prezes SGP kol. Kazimierz Czarnecki serdecznie podziękował uczestnikom zebrania za aktywność.

W OBIĘTYWIE GEODETÓW FOTOINFORMACJE

Za stołem od lewej:
Andrzej Konoplicki, Waldemar Sztukiewicz, Stefan Żynda,
Seweryn Waligóra, Antoni Grobelny

Powitanie gości przez Dyrektora Zamku i Biblioteki PAN w
Kórniku prof. Jerzego Wisłockiego

Pokazano nam unikalne, normalnie nie udostępniane zbiory
kartograficzne Biblioteki w Kórniku

Podziemie Zamku Kórnickiego
"Po czymś dla ducha - coś
dla ciała"
Dziękujemy Pani dr Wandzie
Karkucińskiej za okazowaną
życzliwość i przychylność
środowisku geodezyjnemu

Nad kominkiem wisi portret Tytusa Działyńskiego. To on
na początku XIX wieku przebudował Zamek czyniąc zeń
nie tylko wygodną rezydencję ale również miejsce gro-
madzenia zbiorów bibliotecznych i pamiątek narodowych.
On też założył park - obecne słynne kórnickie arboretum.

Zamek to nie
tylko meble,
książki i mapy, ale
również
„narzędzia do
walki”.

PIERWSZE SPOTKANIE GEODETÓW WOJEWÓDZTWA LUBUSKIEGO

Goście i Gospodarze. Od
lewej strony: Dyrektor
Departamentu Ds.
Państwowego Zasobu
Geodezyjnego i
Kartograficznego Grażyna
Skolbania, przemawia Główny Geodeta Kraju
Kazimierz Bujakowski, Wicemarszałek Województwa
Lubuskiego Jolanta Fedak, Geodeta Województwa
Lubuskiego Andrzej Betka, Wiceprezes SGP
Stanisław Kluska

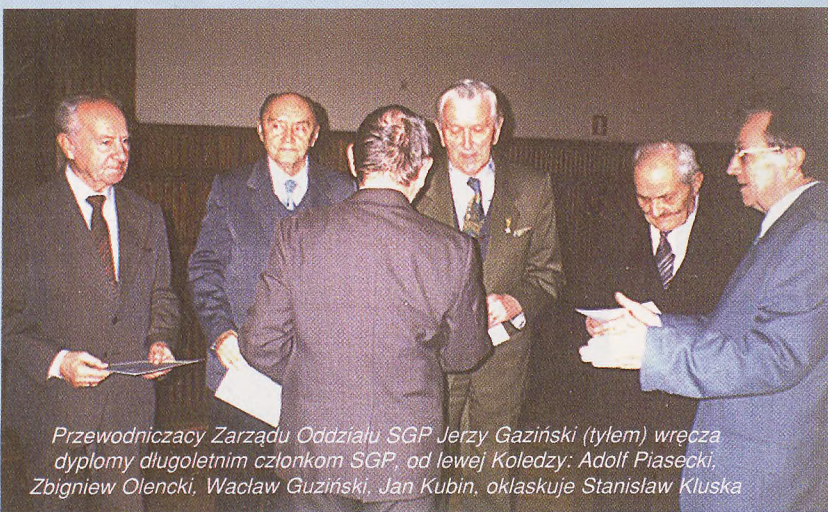

PIERWSZE SPOTKANIE GEODETÓW WOJEWÓDZTWA LUBUSKIEGO

W dniu 19.01.2000 r. Geodeta Województwa Lubuskiego Andrzej Betka zaprosił na spotkanie do Urzędu Marszałkowskiego geodetów z terenu całego województwa. Okazją do tego była obecność w Zielonej Górze najwyższych władz Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii przybyłych na rozmowy z niemieckimi służbami geodezyjnymi z krajów związkowych Brandenburgii, Meklemburgii - Przedpomorza i Saksonii.

W spotkaniu udział wzięli geodeci zatrudnieni w służbie państwowej, samorządowej oraz pracodawcy i pracownicy firm geodezyjnych a zaszczytli je swą obecnością Główny Geodeta Kraju Kazimierz Bujakowski, Dyrektor Departamentu ds. Państwowego Zasobu Geodezyjnego i Kartograficznego Grażyna Skolbania oraz Przewodniczący Komisji ds. Uprawnień Zawodowych Stanisław Kluska. W czasie spotkania goście zapoznali zebranych z kierunkami prac związanych z nowelizacją prawa geodezyjnego i szczegółami zmian proponowanymi w aktach wykonawczych. Pani Dyrektor Grażyna Skolbania odpowiadała na szereg pytań dotyczących działalności ośrodków dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej. Współorganizatorem spotkania był Zarząd Oddziału Stowarzyszenia Geodetów Polskich. Miłym akcentem spotkania było wręczenie Srebrnych Oznak Honorowych NOT Koleżance Danucie Oreszko i Koledze Felicjanowi Cytrykiemu oraz Srebrnych Odznak Honorowych SGP Koleżance Bożenie Szymańskiej i Koledze Krzysztofowi Konarskiemu. Naszym sympatycznym Koleżankom i Kolegom odznaki wręczył Wiceprezes SGP Stanisław Kluska, a sekundował mu Przewodniczący Oddziału Jerzy Gaziński. Okolicznościowe dyplomy otrzymało również 20 Koleżanek i Kolegów należących do SGP ponad 30 lat, w tym koledzy Jerzy Garsznik, Zbigniew Olędzki i Adolf Piasecki ze stażem powyżej 50 lat.

Lesław Kuczyński

Przewodniczący Zarządu Oddziału SGP Jerzy Gaziński (tyłem) wręcza dyplomy długoletnim członkom SGP, od lewej Koledzy: Adolf Piasecki, Zbigniew Olencki, Wacław Guziński, Jan Kubin, okłaskuje Stanisław Kluska

Lubuscy geodeci

Sala obrad

BAL KARNAWAŁOWY W AUGUSTOWIE

W miesiącu lutym jak co roku geodeci woj. podlaskiego uczestniczyli w VIII Karnawałowym Balu Geodetów. Bal odbył się w dniach 19-20.02.br.

Tym razem impreza odbyła się w Augustowie nad jeziorem Białym w Oficerskim Jacht Klubie RP "Pacyfik". Zainteresowanie przerosło najśmielsze oczekiwania organizatorów. W balu uczestniczyło bowiem około 160 osób. Jedną z atrakcji był spektakl Teatru Dramatycznego im. Aleksandra Węgierki z Białegostoku pt. BOY - kabaret, zaś następnego dnia po balu impreza na świeżym powietrzu z pieczeniem dzików.

Po całonocnych szaleństwach, krótkim noclegu oraz rozrywkach nad brzegami jeziora Białego uczestnicy imprezy powrócili autokarami do Białegostoku około 17.00.

Tekst: Tadeusz Jastrzębski
Zdjęcia: Tadeusz Wilczewski

Dyrektor Podlaskiego Biura Geoedycji i Terenów Rolnych w Białymstoku kol. Tadeusz Borowski wraz z małżonką podczas zabawy tanecznej

Kol. Zbigniew Olszewski z małżonką - dyrektor OPGK Białystok - główny sponsor balu geodetów

W oczekiwaniu na smaczny kasek

Ogólny widok sali z uśmiechniętymi twarzami uczestników balu

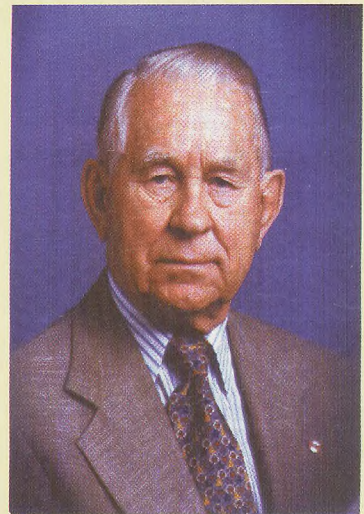
Imprezę na świeżym powietrzu umilał swą grą "Akordeonista z Mazur"

Apetyty dopisywały. Koleżanki z Wydziału Geoedycji Urzędu Miasta w Białymstoku w kolejce po porcję dzika

Jubileusz

prof. dr inż. Teodora Blachuta

Prof. Adam Linsenbarth otwiera spotkanie jubileuszowe

Główny Geodeta
Kraju
dr. inż. Kazimierz
Bujakowski
przekazuje posłanie
od geodetów
polskich

Prof. Bogdan Ney zabiera
głos w imieniu PAN

Przewodniczący obrad w rozmowie
z gośćmi zagranicznymi

Prof. Aleksander
Dorożyński przekazuje
gratulacje od przyjaciół z
Politechniki Lwowskiej,
którą Jubilat ukończył

Wspólne zdjęcie części uczestników
Jubileuszowego spotkania

Wspaniały Jubileusz 85-lecia współtwórcy fotogrametrii XX wieku prof. dr inż. Teodora Józefa Blachuta

W dniu 10 lutego 2000 r. w sali konferencyjnej Warszawskiego Domu Technika odbyła się podniosła uroczystość związana z jubileuszem 85-tej rocznicy urodzin naszego wspaniałego Kolegi Prof. dr inż. Teodora BLACHUTA wybitnego fotogrametry i geodety, aktualnie mieszkającego w Kanadzie, zorganizowana z inicjatywy prof. dr hab. inż. Adama Linsenbartha, przez Polskie Towarzystwo Fotogrametrii i Teledetekcji - Sekcję Naukową SGP, Sekcję Fotogrametrii i Teledetekcji Komitetu Geodezji PAN oraz Instytut Geodezji i Kartografii.

Uroczystość odbyła się bez udziału Jubilata, który ze względu na aktualny stan zdrowia nie mógł przybyć osobiście do Polski, ale jak zapewnił był wraz z uczestnikami Sesji jubileuszowej (patrz załącznik nr 1 - pismo Jubilata), które w odpowiednim momencie spotkania została odczytane.

Otwarcia Sesji dokonał jej główny organizator, prof. Adam Linsenbarth witając serdecznie jej uczestników (ponad 45 osób) oraz gości honorowych w osobach: Ambasadora Kanady p. H.E. Donalda MC. Lennan'a, prof. Robina Letellier'a pracownika teŹe Ambasady prof. Gottfrieda Konecnego z Politechniki w Hannoverze, prof. Aleksandra Doroczyńskiego z Politechniki Lwowskiej, Głównego Geodetę Kraju - dr inż. Kazimierza Bujakowskiego, Członka Prezydium Polskiej Akademii Nauk Przewodniczącego Komitetu Geodezji prof. dr hab. Bogdana Neya, inż. Jerzego Jasiuka - Dyrektora Muzeum Techniki, prof. Stanisława Pachutę - Przewodniczącego Gremium N-T ds. Geodezji Kartografii Katastru i Nawigacji Akademii Inżynierskiej w Polsce, płk dypl. Eugeniusza Sobczyńskiego - Szefa Zarządu Geografii Wojskowej WP, prof. dr hab. Kazimierza Czarneckiego Prezesa SGP, inż. Tadeusza Kuźnickiego - sekretarza Generalnego SGP, prof. Zbigniewa Sitka - Honorowego Przewodniczącego Sekcji Fotogrametrii i Teledetekcji PAN, prof. Józefa Jachimskiego - Przewodniczącego Polskiego Towarzystwa Fotogrametrii i Teledetekcji.

Po uroczystym otwarciu i powitaniu gości honorowych prof. Adam Linsenbarth w prawie godzinnym wystąpieniu przedstawił sylwetkę Drogiego nam Jubilata.

Prof. Teodor BLACHUT urodził się 10 lutego 1915 roku w Częstochowie. Po ukończeniu gimnazjum im. Karola Miarki w Mikołowie studiował w latach 1932-1938 na Oddziale Mierniczym Politechniki Lwowskiej, pod kierunkiem znanych nam profesorów: Kaspra Weigla, Lucjana Grabowskiego i Edmunda Wilczkiewicza. Pracę dyplomową z fotogrametrii wykonuje pod opieką prof. E. Wilczkiewicza otrzymując w roku 1938 dyplom magistra inżyniera. Po ukończeniu studiów przenosi się do Katowic, gdzie do wybuchu drugiej wojny światowej pracuje w biurze geodety przysięgłego inż. Kwiatkowskiego.

Jesienią roku 1939 Teodor Blachut miał wstąpić do podchorążówki saperów, jednak wybuch II wojny światowej pokrzyżował te plany. 17 września tegoż roku znalazł się we Lwowie, który niedługo po tym zajęły wojska rosyjskie. Po zakończeniu operacji wojennych na terenach polskich, nasz Jubilat korzysta ze sposobności i przez Węgry udaje Mu się dostać do Francji, gdzie na początku roku 1940 jako ochotnik wstępuje do tworzonej tam Armii Polskiej, a konkretnie do 202 Pułku Artylerii Ciężkiej wchodzącego w skład 2 Dywizji Strzelców Pieszych. Licząca około 13 000 żołnierzy Dywizja ta 1 lipca 1940 r. przekracza granicę Szwajcarii, gdzie zostaje internowana i rozlokowana w około 100 obozach roboczych. Inż. Teodor Blachut dostaje się do obozu uniwersyteckiego w Winterthur koło Zurichu, gdzie los rzucił go do pracy na Politechnice w Zurichu, gdzie dostał się pod skrzydła światowej sławy fotogrametry prof. dr Maxa Zellera.

Z polecenie dowódcy dywizji gen. Bronisława Prugara Ketlinga, inżynier T. Blachut organizuje służbę sprawozdawczą, której zadaniem było rejestrowanie prac wykonanych na rzecz Szwajcarii, przez polskich żołnierzy internowanych w Szwajcarii. Z jego też inicjatywy pod koniec II wojny światowej, 17 grudnia 1944 r. w obozie Winterthur Żołnierskie Koło Inżynierów zorganizowało akademię z okazji 100-lecia Politechniki Lwowskiej i 5-lecia Akademii Górniczej w Krakowie.

Po zdemobilizowaniu w roku 1945 inż. Teodor Blachut pracuje jako asystent u wymienionego już wyżej prof. Maxa Zellera. W roku 1971 broni pracę doktorską i uzyskuje stopień doktora nauk technicznych na Uniwersytecie Technicznym w Zurichu.

Od roku 1946 współpracuje ze znaną nam polskim geodetom firmą WILD, podejmując pracę w biurze konstrukcyjnym instrumentów geodezyjnych. Tu na podstawie jego koncepcji firma WILD w roku 1950 zbudowała autograf Wild-A7, który w tamtych latach należał do najwyższej klasy uniwersalnych instrumentów fotogrametrycznych. Pracując w firmie Wild, zajmował się nie tylko opracowywaniem nowych konstrukcji instrumentów fotogrametrycznych ale i ich promocją w wielu krajach świata. Odwiedza także wielokrotnie Polskę. Zawitał również do Kanady, gdzie zatrzymał się na stałe. Tu podejmuje pracę naukową w Kanadyjskim Instytucie Badawczym, w którym pracował do 1980 roku.

Drogi Profesorze Linsenbarth - Przewodniczący Sesji Jubileuszowej,
Szanowni i Drodzy Koledzy, Panie i Panowie

Nie jest łatwo obchodzić swoje własne 85 lecie. Zwłaszcza gdy się jest daleko od Kraju, podróż zaś na spotkanie tak nęcące i na pozór łatwa, jest już praktycznie poza zasięgiem rozsądnych możliwości.

Niech mi więc będzie wolno przynajmniej tą drogą wyrazić kilka myśli i uczuć, które mnie nurtują.

Przed wszystkim, jednakże pragnę jak najserdeczniej podziękować odnośnym Władzom i Komitetom Polskiej Akademii Nauk oraz Polskiego Towarzystwa Fotogrametrii i Teledetekcji za pamięć i za zorganizowanie niniejszej Sesji Jubileuszowej, którą czuję się nadzwyczajnie zaszczycony i uhonorowany

Pragnę również przesłać serdeczne pozdrowienia i najlepsze życzenia na Nowe Milenium geodetom w Polsce, jednym z których nigdy nie przestałem być. W pierwszym zaś rzędzie tym, którzy nie szczędzili wysiłku, aby wziąć udział w obecnym spotkaniu. Swą obecnością zaszczyliście mnie Drodzy Koledzy i Szanowni Państwo ponad miarę, udowadniając, że więzy krwi, wspólnego pochodzenia i kultury, przewyższają największe przeszkody i że są potężnym twórczym, który pozwala wierzyć w lepszą przyszłość naszego kraju.

Więzy te były wzmacniane między innymi w bardzo trudnych okolicznościach dla nas wszystkich, gdy tworzyliśmy przy Politechnice Warszawskiej Grupę Fotogrametrii Analitycznej, aby zapewnić Wasz udział w postępie naszej dyscypliny, jak również w bardzo serdecznej współpracy między mną i Akademią Górniczo-Hutniczą w Krakowie, której bezsporną zasługą było utrzymanie roboczych stosunków między polskimi ośrodkami fotogrametrycznymi a fotogrametrią światową.

Winiem tu wymienić szereg nazwisk, w pierwszym rzędzie tych wszystkich, którzy mieli sposobność pracy w prowadzonych przeze mnie fotogrametrycznych laboratoriach badawczych w Kanadzie, a którzy stali się w następstwie moimi kolegami i przyjaciółmi. Większość z nich, jak np. prof. Jachimski względnie prof. Ola Bujakiewicz potwierdzili swą klasę naukową, podejmując trudne obowiązki kształcenia młodych geodetów w kraju, ale i w odległych krajach świata.

Ze względu na okoliczności muszę jednakże ograniczyć się do wymieniania tylko kilku nazwisk. Zdaję sobie przy tym sprawę, że wymienienie tych osób przynosi w pierwszym rzędzie olbrzymi zaszczyt mnie samemu.

W pierwszym rzędzie muszę tu wspomnieć Profesora Michała Odlanickiego-Paczobutta, który robił wszystko co tylko mógł, aby jego wychowankowie mogli odbyć staż w Kanadzie, w następstwie zaś patronował międzynarodowym fotogrametrycznym konferencjom naukowym organizowanym w bardzo trudnych warunkach przez Akademię Górniczo-Hutniczą w Krakowie. Była to cieniutka, życiodajna arteria krwi, pozwalająca naszej dyscyplinie przetrwać czasy okupacji. Jego rodzaju wysiłek wymaga solidnych i upartych wykonawców, wokół których mogą się skupiać inni ludzie czynu. Takim uczonym dużej klasy był i jest Profesor Zbigniew Sitek, o którym ufam, że mogę powiedzieć, że zechce się zaliczać do moich serdecznych przyjaciół. Jego dorobek znajduje rzadko sobie równe w skali światowej, mimo że żył i działał w wyjątkowo trudnych warunkach. Wiem, że w tej chwili nie zwalnia wysiłku aby w dalszym ciągu doskonalić swe osiągnięcia i nie traci ani przez chwilę kontaktu z rozwojem naszej nauki i dyscypliny.

Obserwując spoza oceanu rozwój sytuacji w naszej dziedzinie w moim kraju, myślę, że jest dużym szczęściem, że jedno z najbardziej krytycznych stanowisk obejmuje obecnie Profesor Adam Linsenbarth. Podziwiałem od dawna jego kompetencje, wszechstronność, wyjątkowy, takt i prostolinijność. Są to walory, na których można budować, gdy się myśli o przyszłości. Podejrzewam też, że w obliczu zupełnie historycznych wyzwań obecnej chwili nie waha się wytyczać drogi rozwoju polskiej geodezji również i w międzynarodowym kontekście.

Tutaj przechodzę do wymienienia ostatniego nazwiska z intymnej grupy osobistych przyjaciół, którym zawdzięczać tyle na płaszczyźnie zwykłej, bezinteresownej przyjaźni: Profesor Aleksander L. Doroczyński, Kierownik Katedry Aerofotogeodezji w Politechnice Lwowskiej, która jest moją Alma Mater.

Drodzy Koledzy, Szanowni Państwo! Wierzę mi proszę, że kierując te słowa do mego Lwowskiego Przyjaciela i do Was wszystkich, robię to w pełnym zrozumieniu historii obu narodów, ukraińskiego i polskiego. Profesor Doroczyński jest wybitnym uczonym i działaczem w naszej dyscyplinie, który jak mało kto rozumiał doniosłość naszej wiedzy w rozwoju naszych krajów i naszych wzajemnych stosunków.

W olbrzymim wysiłku zorganizował on kilka lat temu pierwszy, bardzo udany Ogólnoukraiński Kongres Geodetów Ukraińskich, do którego organizacji w bardzo skromnym stopniu i jak dołożyłem ręki. Od tego wydarzenia datuje się też jego bliska współpraca z Akademią Górniczo-Hutniczą w Krakowie. Nie o to jednakże chodzi! Jeśli na chwilę zdołam zwrócić wzrok i nasze myśli ku przyszłości, to będziemy musieli stwierdzić, że braterstwo między naszymi krajami stwarza nowy, potężny bastion, który będzie w stanie wytyczać drogę rozwoju i innym krajom. Nie drogą gwałtu, zaboru i wyzysku, ale drogą wzajemnego zrozumienia, współpracy i serdecznego wsparcia. Tak też widzę głębszy sens obecności profesora Doroczyńskiego na niniejszym spotkaniu jubileuszowym oraz mądrego wysiłku profesora Linsenbartha. Z całego serca: Szczęść im Boże!

Zdaję sobie sprawę, że polscy geodeci, wywodzący się w prostej linii od Kopernika, kładą solidny i nieodzowny fundament pod dalszy, harmonijny rozwój kraju. Nie ludźmy się: bez ich przemyślanego wysiłku nic trwałego nie da się stworzyć. Myślę tu o zastępach uczonych i profesorów, których wysiłek trudno jest docenić, o zastępach wysokokwalifikowanych specjalistów, odpowiedzialnych za tworzącą działalność instytucji zawodowych i państwowych, ale także o tych oddanych fachowcach, których wynik pracy w najodleglejszych zakątkach kraju ostatecznie świadczy o poziomie i wartości pracy geodezyjnej, z której winni być bardzo dumni. Im wszystkim oraz Drogim Państwu obecnemu na tej sali składam słowa najwyższego uznania i serdeczne pozdrowienia.

Teodor Blachut

Przez prawie trzydzieści lat pracy w tym Instytucie kieruje Sekcją Badań Fotogrametrycznych. Zajmowano się tam budową oraz opracowaniem metod badania i kalibracji kamer fotogrametrycznych, rozwojem metod aerotriangulacji fotogrametrycznej oraz szeregu metod analitycznego wyrównania właśnie aerotriangulacji.

Jednym z największych osiągnięć Sekcji kierowanej przez dr T. Blachutę było opracowanie koncepcji i zbudowanie autografu analitycznego, który zrewolucjonizował dotychczasowe podejście do opracowań fotogrametrycznych. Innym sukcesem Sekcji Badań Fotogrametrycznych były prace nad koncepcją i budową monokomparatora do superprecyzyjnych pomiarów na zdjęciach lotniczych. Obok tych osiągnięć należy zaliczyć prace nad koncepcją metody stereo-ortofoto, której głównym pomysłodawcą i realizatorem był dr T. Blachuta. Wynikiem tych prac była budowa instrumentu o nazwie *orthocartograph*, służącego do tworzenia stereogramów ortofoto oraz przyrządu do opracowania takich stereogramów o nazwie *stereocompiler*. W instytucie tym opracowano kilka modeli tego stereocompilera, poczynając od bardzo prostych modeli a kończąc na bardzo precyzyjnych. Ostatnie wersje tych instrumentów służyły zarówno do opracowań graficznych jak i numerycznych. Można byłoby tu wymienić jeszcze wiele opracowań, konstrukcji i zbudowanych instrumentów fotogrametrycznych mających charakter wybitnie pionierski, ale przy tym szczególnie należy podkreślić, że inicjatorem i pomysłodawcą tych wszystkich prac był kierownik sekcji Badań Fotogrametrycznych dr Teodor Blachuta, który znakomicie dobierał sobie współpracowników i potrafił doskonale kierować zespołem naukowców reprezentujących różne dziedziny naukowe oraz różne kraje. Sam dr T. Blachuta jest autorem kilkunastu opatentowanych wynalazków.

Działalność społeczno-zawodowa dr T. Blachuty widoczna była i jest nadal na wielu polach na całym świecie. W Kanadzie działa aktywnie w Kanadyjskim Instytucie Geodezyjnym (CISM), będąc kolejno członkiem Zarządu, przewodniczącym Komitetu Fotogrametrii, członkiem Komitetu Mierniczych oraz przewodniczącym tegoż Instytutu.

Współpracuje aktywnie z redakcją czasopisma *The Canadian Surveyor* - organu CISM pełniąc przez kilka lat funkcję naczelnego redaktora tego wydawnictwa.

Pełni przez wiele lat zaszczytne różne funkcje w Międzynarodowym Towarzystwie Fotogrametrycznym (ISP) oraz Międzynarodowej Federacji Geodetów (FIG).

Od roku 1958 był oficjalnym przedstawicielem Kanady w Komisji Kartograficznej Panamerykańskiego Instytutu Geografii i Historii (PAIGH) a w nim przewodniczącym grupy roboczej PAIGH ds. pomiarów miast i sporządzania map wieloskalowych oraz pełnił funkcję prezydenta Komitetu PAIGH ds. wieloskalowych map miejskich.

W latach 1950-1985 dr Blachuta był ściśle związany w swej działalności naukowej z Ameryką Łacińską (Argentyna, Boliwia, Brazylia, Chile, Ekwador, Kolumbia, Meksyk i Peru) gdzie organizował sympozja i seminaria oraz przygotowywał i opracowywał projekty wdrożeniowe oparte na katastrze i technice stereo-ortofoto.

Osobny rozdział życia dr T. Blachuty to szczególnie serdeczne więzi z Ojczyzną i Rodakami tak w działalności zawodowej jak i społecznej. Tak było w okresie wojny i tak było w latach późniejszych i tak jest do chwili obecnej. Ściśle współpracuje z Głównym Urzędem Geodezji i Kartografii, wygłasza szereg odczytów i z zakresu fotogrametrii w PAN, PW, Politechnice Gdańskiej i Polskim Towarzystwie Fotogrametrycznym. Organizuje wizyty specjalistów kanadyjskich do Polski. Na szczególne podkreślenie zasługuje rola, jaką odegrał prof. T. Blachuta w zapraszaniu młodych polskich naukowców na wielomiesięczne a nawet kilkuletnie stypendia naukowe do Kanady. Z zaproszeń tych skorzystało kilkanaście osób, w tym m.in. Kol. Z. Sitek, J. Jachimski, W. Mierzwa, A. Bujakiewicz, S. Pęczek i S. Dobrowolski. Przez cały czas pobytu za granicą aktywnie działa w Kanadzie w organizacjach polonijnych: Stowarzyszeniu Kombatantów oraz Polskim Instytucie Kaszubym. Był inicjatorem i organizatorem wspaniale przygotowanych obchodów Roku Kopernikowskiego w roku 1973.

Wyrazem troski o rozwój polskiej fotogrametrii i młodej kadry naukowej było ustanowienie "Fundacji Fanni i Teodora Blachutów" przy AGH w Krakowie, z przeznaczeniem na nagrody dla wybijających się, młodych fotogrametrów w Polsce. Podkreślić należy również bogaty dorobek wydawniczy Jubilata. Na dorobek ten składa się ponad 150 rozpraw i artykułów naukowych opublikowanych w wielu językach (angielskim, francuskim, hiszpańskim, niemieckim i polskim) oraz prawie dziesięć niezwykle cennych wydawnictw książkowych wydanych w latach 1970-1999. Za swą aktywną działalność naukową, zawodową i społeczną został uhonorowany licznymi odznaczeniami oraz tytułami i godnościami honorowymi. Wymienię najważniejsze: Medal honorowy Politechniki w Mediolanie (1960 r.), członkostwo honorowe: Brazylijskiego Towarzystwa Kartograficznego (1963) oraz Korporacji Geodetów prowincji Ontario (1964). Zostaje członkiem korespondentem Asocjacji Geodezyjnej w Argentynie (1965), a w roku 1970 członkiem Kanadyjskiego Towarzystwa Królewskiego (odpowiednik PAN).

Amerykańskie Towarzystwo Fotogrametryczne w roku 1973 przyznało dr Blachucie dwie nagrody: Photogrammetric Award - za wyjątkowe osiągnięcia badawcze w rozwoju fotogrametrii oraz Luis Struck Award - za wyjątkowy wkład w rozwoju współpracy panamerykańskiej w dziedzinie fotogrametrii.

Najwyższą godność akademicką - tytuł doktora honoris causa otrzymuje w roku 1974 w Akademii Górniczej w Krakowie. Kanadyjski Instytut Geodezyjny w roku 1987 nadaje naszemu Jubilatowi godność członka honorowego. Stowarzyszenie Geodetów Polskich w roku 1980 nadało prof. T. Blachucie godność członka korespondenta SGP a w roku 1999 złotą odznakę honorową Stowarzyszenia. Polska Akademia Nauk w roku 1991 przyjęła prof. Blachutę w poczet członków zagranicznych PAN. A w roku 1999 Komitet Badań Naukowych zwrócił się do Jubilata z prośbą o wyrażenie zgody na wpisanie Jego nazwiska do Księgi Honorowej Nauki Polskiej.

Prof. dr hab. inż. Adam Linsenbarth, kończąc swoje wystąpienie powiedział - cytując: Jedno jest pewne, że Jego wybitny wkład w rozwój fotogrametrii światowej w pełni uzasadnia nazwanie naszego Wielkiego Rodaka, współtwórcę fotogrametrii XX wieku. Wydaje mi się, że podsumowując można jednoznacznie stwierdzić, że dr T. Blachuta był zawsze wierny hasłom widniejącym na sztandarach Wojska Polskiego "BÓG - HONOR - OJCZYŻNA" oraz na sztandarze Jego Alma Mater - Politechniki Lwowskiej "LEOPOLIS SEMPER FIDELIS". Po zakończeniu wystąpienia prof. Adama Linsenbartha zabierali głos goście, którzy składali osobiście gratulacje dla Jubilata oraz przekazali listy gratulacyjne, które następnie zostały przekazane do Kanady na ręce Jubilata, prof. Teodora Blachuty.

W pierwszej kolejności zabierali głos goście z zagranicy, który w serdecznych słowach nawiązywali do osobistych kontaktów z Jubilatą oraz przekazywali gorące życzenia zdrowia i wszelkiej pomyślności: Przemawiali: Ambasador Kanady p. Donald Mc Lennan, prof. Gottfried Konecny z Uniwersytetu w Hannoverze, prof. Aleksander Dorożyński, z Politechniki Lwowskiej, który przybył na uroczystości z córką Oleną - studentką tejże uczelni, oraz Prezydent Międzynarodowego Towarzystwa Fotogrametrii i Teledetekcji p. Laurence W. Fritz.

Listy gratulacyjne od Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji p. dr Marka Naglewskiego oraz od Urzędu Głównego Geodety Kraju złożył Główny Geodeta Kraju p. dr inż. Kazimierz Bujakowski. Następnie w kolejności składano listy gratulacyjne w imieniu prof. Michała Poczubutt Odlanickiego, Stowarzyszenia "Wspólnota Polska" - prof. Andrzeja Stelmachowskiego, dr Jiřego Szmy - Prezesa Czeskiego Urzędu Geodezji i Kartografii i Katastru w Pradze, prof. Mirosława Mossakowskiego - Prezesa Polskiej Akademii Nauk przez prof. Bogdanę Neyę - Przewodniczącą Komitetu Geodezji PAN, prof. Stanisława Pachutę - Przewodniczącą Gremium N-T ds. Geodezji i Kartografii Katastru i Nawigacji Akademii Inżynierskiej w Polsce, płk dypl. Eugeniusza Sobczyńskiego - szefa Zarządu Geografii Wojskowej WP, prof. Ryszarda Tadeuszewicza Rektora AGH, prof. Józefa Belucha - Dziekana Wydziału Geodezji Górniczej i Ochrony Środowiska AGH, prof. Jana Olędzkiego - przewodniczącego Klubu Teledetekcji Środowiska Polskiego Towarzystwa Geograficznego, prof. Stanisława Białousza - kierownika Zakładu Fotogrametrii PW oraz w imieniu Instytutu Geodezji i Kartografii oraz Polskiego Towarzystwa Fotogrametrii i Teledetekcji listy gratulacyjne złożyli profesorowie Adam Linsenbarth oraz Józef Jachimski. Szczególny momentem było wystąpienie prof. Kazimierza Czarneckiego Prezesa Stowarzyszenia Geodetów Polskich, który do listu gratulacyjnego dołączył Złotą Odznakę Honorową SGP przyznaną Jubilatowi jeszcze w roku 1999.

W części końcowej sesji jubileuszowej dr inż. Stanisław Dąbrowski - sekretarz Polskiego Towarzystwa Fotogrametrii i Teledetekcji odczytał przyjęte przez aklamacje specjalne postanie od uczestników do Jubilata. Na dokumencie tym złożyli swe podpisy wszyscy obecni na sesji jubileuszowej. Wszystkie dokumenty związane z Sesją zostały przesłane Jubilatowi do Kanady wraz kompletem zdjęć, z których tylko nieliczne prezentujemy czytelnikom "Wiadomości SGP".

Wspaniałą tę uroczystość zakończyła tradycyjna lampka wina oraz kawa lub herbata, dało to nam możliwość wymiany zdań połączonych ze wspomnieniami z osobistych kontaktów z dzisiejszym Jubilatą oraz wzniesienia oczywiście odpowiedniego dla tego jubileuszu toastu.

Stanisław Pachuta
Warszawa, dnia 15 lutego 2000 r.

Literatura: Adam Linsenbarth: Dr Teodor Blachuta - współtwórca fotogrametrii 20 wieku, Sylwetka żołnierza - patrioty - naukowca.

Wielce Szanowny Panie Doktorze!

Zacny i Drogi Jubilacie!

Jubileusz dzisiejszy, to ważne święto zarówno jako dzień Twoich, Panie Doktorze urodzin, a także najznakomitsza okazja do refleksji i podziwu dla Twojej drogi życiowej i zawodowej, obficie usianej ważnymi dokonaniem zawodowymi, działaniami ukazującymi głęboki patriotyzm, humanitaryzm i altruizm, szerokość zainteresowań, które zaowocowały wieloma dokonaniem na polu służenia swojej Ojczyźnie, podnoszenia poziomu naukowej i wspierania polskich ośrodków i gremiów naukowych, ukazywania światu najszczytniejszych osiągnięć Polski i Polaków, zachowania dziedzictwa narodowego i kulturowego Polski i Polonii rozsianej po całym świecie, dbałości o godny wizerunek Polski i Polaków w oczach innych narodów świata.

Twoja osobowość, działalność i dokonania są powodem naszej dumy, chlubnym świadectwem i przykładem jacy naprawdę potrafią być Polacy.

Nigdy Ci tego nie zapomnimy Szanowny Jubilacie, Drogi Doktorze.

Zebrani na dzisiejszej Sesji to tylko część tych, którzy w swoim i wielu innych imieniu chcą Ci w ten skromny sposób za Twoje dokonania i postawę podziękować i uczcić Twój Jubileusz. Nie można tu nie wspomnieć o Tej, którą chętnie zaliczamy do naszej polskiej rodziny, a która zawsze wspierała Cię na Twojej drodze, Twojej przeznaczonej małżonki Fanni, której też winni jesteśmy wdzięczność, podziw i najserdeczniejszą sympatię, czemu chcemy przy tej okazji dać wyraz.

Przesyłamy najserdeczniejsze życzenia dobrego zdrowia, wielu dni pełnych pogody i najlepszych wzruszeń oraz energii do dalszego, tak wszystkim potrzebnego Twojego, Drogi Jubilacie, działania.

REGULAMIN PRYZNANIA HONOROWEGO WYRÓŻNIENIA "ZASŁUŻONY SENIOR SGP"

1. Seniorem Stowarzyszenia Geodetów Polskich jest członek SGP, który osiągnął wiek 65 lat (kobieta 60 lat).

2. Zasłużonym seniorem SGP może zostać senior, który:

2.1. jest członkiem SGP co najmniej 25 lat i brał udział w pracach społecznych w SGP,

2.2. posiada złotą odznakę SGP

2.3. w miarę możliwości bierze dalej udział w pracach społecznych w SGP lub w innych organizacjach społecznych.

3. Z wnioskiem o przyznanie godności Zasłużonego Seniora SGP występuje Zarząd Oddziału SGP po zasięgnięciu opinii Komisji Seniorów (Koła Seniorów) (wzór wniosku stanowi załącznik do niniejszego regulaminu).

4. Honorowe wyróżnienie "Zasłużony Senior SGP" przyznaje Zarząd Główny SGP. Wręczenie listu gratulacyjnego Zasłużonemu Seniorowi odbywa się na zebraniach Zarządu Głównego lub na plenarnych zebraniach Zarządów Oddziałów.

5. Informację o przyznaniu godności Zasłużonego Seniora SGP podaje się do wiadomości w Przeglądzie Geodezyjnym i Wiadomościach.

6. W Zarządzie Głównym prowadzi się odpowiedni rejestr.

7. Niniejszy regulamin zatwierdzono na zebraniu Zarządu Głównego SGP w dniu 30.03.2000 r.

WNIOSEK

Zarząd Oddziału Stowarzyszenia Geodetów Polskich w

Wnioskuję o przyznanie honorowego wyróżnienia

"ZASŁUŻONY SENIOR SGP"

Koledze/żance"

(imię i nazwisko)

urodzonemu(ej) dnia W

zamieszkałemu(ej) w

1. Kolega(żanka)

- należy do SGP od 19..... roku

- brał/a udział w pracach społecznych w SGP:

.....

.....

.....

posiada odznaczenia stowarzyszeniowe:

.....

.....

.....

2. Dodatkowe uzasadnienie

.....

.....

.....

..... dnia

Przewodniczący
Komisji/Koła/Seniorów

Prezes Zarządu Oddziału
SGP

Decyzja Zarządu Głównego SGP

Warszawa, dnia20.... r.

Międzynarodowa Asocjacja Kartograficzna

Międzynarodowa Asocjacja Kartograficzna została utworzona w 1959 roku. Przedstawiciele 12 państw Zachodnioeuropejskich oraz USA, w trakcie posiedzenia zorganizowanego w Wabern (w Szwajcarii) podjęli decyzję o utworzeniu MAK mającej służyć organizacji międzynarodowej współpracy. Po afiliowaniu Asocjacji przy Międzynarodowej Unii Geograficznej, w 1961 roku w Paryżu, zwołano pierwsze Zgromadzenie Generalne Delegatów z 26 krajów i przyjęto statut. W 1968 roku dzięki staraniom rozpoczętym w GUGiK Polska została przyjęta do tej organizacji. Obecnie Międzynarodowa Asocjacja Kartograficzna zrzesza przedstawicieli 75 państw. W czasie ostatniego Zgromadzenia Generalnego tej organizacji, które odbyło się w Ottawie w sierpniu 2000 roku (w czasie XIX Międzynarodowej Konferencji Kartograficznej) zostały wybrane nowe władze. Prezydentem MAK został Bengt Rystedt (Szwecja), Sekretarzem Generalnym i Skarbnikiem Ferjan Ormeling (Holandia), vice – prezydentami: Kirsi Artimo (Finlandia), Milan Konecny (Czechy), Li Li (Chiny), Elri Liebenberg (Południowa Afryka), Robert McMaster (USA), Alberta Auringer Wood (Kanada), Takashi Morita (Japonia). Do Zarządu wszedł także były Prezydent MAK Michael Wood – Szkot z Wielkiej Brytanii.

W Polsce Komitet do spraw Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej, powołany został po raz pierwszy w 1976 roku i nazywany początkowo Komitetem Doradczym, a od 1992 roku Komitetem Narodowym. Zespół ten zbierał się regularnie dwa razy do roku, zapraszany (z przerwą w latach 1979–1983) przez dyrektora IGIK, reprezentującego nasz kraj w MAK. Czteroletnie kadencje Komitetu rozpoczynają się po Zgromadzeniach Generalnych w Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej.

W pierwszej kadencji (1976–1977) przewodniczył Komitetowi prof. Lech Ratajski z Uniwersytetu Warszawskiego, a ostatnio (od 1992 r.) dr Marek Baranowski z IGIK, członkami zaś byli niejako z urzędu kierownicy uczelnianych katedr i zakładów kartografii, największych wydawnictw oraz inne osoby zaangażowane we współpracę z MAK. Nie było natomiast sprecyzowane, kto – czy formalnie zgłoszony 35 lat temu IGIK, czy faktycznie koordynujący nasz udział w pracach Asocjacji Narodowy Komitet d. s. MAK reprezentuje nasz kraj w tej organizacji. Każdy z krajów członkowskich ma prawo wydelegować jednego swojego przedstawiciela biorącego udział w głosowaniach przeprowadzanych na Zgromadzeniach Generalnych. W związku z tym program posiedzenia Komitetu, w dniu 3 marca 2000 r., obejmował, oprócz sprawozdania z konferencji w Ottawie i spraw dalszej współpracy z MAK, również problem nowej struktury składu Komitetu, a przede wszystkim jego kierownictwa w kolejnej trzyletniej kadencji 2000–2002.

Na zebraniu zespołu, do którego zaproszono przedstawicieli GUGiK, IGIK, służby topograficznej WP, kierowników uczelnianych katedr i zakładów kartografii oraz czterech działających obecnie w kraju społecznych organizacji skupiających kartografów na przewodniczącego Komitetu wybrano prof. Andrzeja Makowskiego z Politechniki Warszawskiej, a sekretarzem został doc. dr hab. Tomasz Zawila-Niedzwiecki (IGiK). Ustalono, że następne spotkanie odbędzie się 26.04.2000 z udziałem oficjalnie powołanych członków Komitetu (po jednym z ww. instytucji zaproszonych na zebranie).

W czasie dyskusji zebrani podkreślili konieczność aktywizacji naszego udziału w pracach poszczególnych komisji MAK, do których powinniśmy zgłosić formalnie polskich przedstawicieli. Szczególnie interesowano się pracą Komisji „Rodzaj w kartografii”, której przewodniczącą została powołana w Ottawie prof. Ewa Krzywicka-Blum z Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Przypominano, o upływającym w sierpniu terminie zgłaszania skrótów posterów i artykułów do kwalifikacji na następnej XX Międzynarodowej Konferencji Kartograficznej, która odbędzie się w Pekinie, w sierpniu 2001 roku. W Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej działają następujące komisje (przy nazwie komisji podano przewodniczącego oraz proponowanego przedstawiciela Polski):

edukacja i szkolenie: V. Tikunow (Rosja), J. Pasławski UW, produkcja map: Sijef van der Steen (Holandia), A. Makowski PW, kartografia i dzieci: J. Anderson (Kanada), J. Bac-Bronowicz AR W-w, rodzaj a kartografia: E. Krzywicka-Blum (Polska), H. Klimczak AR W-w, historia kartografii: C. Board (Wielka Brytania), J. Ostrowski IGIK PAN, jakość danych: T. Davis (Kanada), kartografia morska: R. Furnes (Australia), S. Kolażyński AMW, standardy do transferu danych przestrzennych: H. Moellering (USA), S. Pachelski (CBK), podstawy teoretyczne i definicje w kartografii: A. Wolodischenko (Niemcy), P. Neyczew UG, wizualizacja: A. MacEachren (USA), M. Baranowski GRID, mapy w Internecie: M. Peterson (USA), J. Bac-Bronowicz AR W-w, generalizacja map: R. Weibel (Szwajcaria), T. Chrobak AGH, opracowanie map w oparciu o dane satelitarne: S. Le Blanc (Francja), J. Drachal IGIK, atlasy narodowe i regionalne: T. Trainor (USA), I. Krause – Tomczyk GUGiK, kartografia góriska: L. Hurni (Szwajcaria), W. Rudnicki IGIK, kartografia planetarna: K. Singereva (Rosja), mapy dla niewidomych i słabo widzących: A. Tatam (Wielka Brytania), E. Krzywicka-Blum AR W-w. Blższe informacje na stronie Internetowej: www.icaci.org

Udział Polski w XIX Międzynarodowej Konferencji Kartograficznej

W sierpniu 1999 r. odbyła się w Ottawie XIX Międzynarodowa Konferencja Kartograficzna, w której uczestniczyło 23 Polaków. Reprezentowali oni Instytut Geodezji i Kartografii – 6 osób, Akademię Rolniczą we Wrocławiu – 3, Akademię Rolniczą w Poznaniu – 2, Uniwersytet Warszawski – 2; po jednej osobie delegowały Politechnika Warszawska, Politechnika Poznańska, Uniwersytet Wrocławski, Akademia Rolnicza w Krakowie, Główny Urząd Geodezji i Kartografii, Państwowy Instytut Geologiczny, Centrum Informacji o Środowisku GRID-Warszawa oraz firmy Albedo Ltd. z Poznania i Elmap z Łodzi; jedna osoba nie była związana z żadną instytucją. Sprawozdanie z całej Konferencji można przeczytać w poprzednim i aktualnym numerze Polskiego Przeglądu Kartograficznego.

Tytuły referatów zgłoszonych z Polski: M. Andrzejewska, M. Baranowski (GRID), M. Okonek (Elmap) – *Atlasy elektroniczne w Polsce – koncepcje, rozwój i aktualny stan*, J. Bac-Bronowicz (AR we Wrocławiu) – *Połączenie tradycyjnych i nowoczesnych metod w praktycznym nauczaniu kartografii w szkole (GPS, zdjęcia satelitarne i lotnicze)*, Danielski (Albedo Ltd.), E. Wyczałek (Politechn. Pozn.) – *Geo-Info – polski system szczegółowej informacji terenowej*, J. Drachal, W. Rudnicki (IGiK) – *Mapy trzech polskich parków narodowych jako ilustracja specjalnego podejścia do prezentacji kartograficznej różnych form krajobrazu na obszarach chro-*

nionych,

J. Gołaski (AR w Poznaniu) – *Jakie definicje są potrzebne w kartografii*,

H. Klimczak (AR we Wrocławiu) – *Badanie rozkładu przestrzennego elementów punktowych i liniowych w zarządzaniu obszarami rolnymi*,

K. Koroleski (AR w Krakowie) – *Aktualne prace w dziedzinie kartografii środowiska w Polsce służące rozwojowi zrównoważonemu*,

E. Krzywicka-Blum, J. Kuchmister (AR we Wrocławiu) – *Metoda sonoryczna jako pomoc edukacyjna dla niewidomych – polskie doświadczenia*,

E. Wiśniewska, T. Zawila-Niedzwiecki, M. Iracka (IGiK) – *Kartowanie lasów z zastosowaniem teledetekcji i GIS na przykładzie Puszczy Koziennickiej*.

Przedstawiono następujące postery:

M. Andrzejewska (GRID) – *Kartowanie środowiska Europy w końcu XX wieku*,

J. Bac-Bronowicz (AR we Wrocławiu) – *Ocena wpływu warunków opadowych na przekształcenia użytkowania ziemi*,

T. Bielecki (PIG) – *Zbiórce kompozycje obrazu geologicznego dla regionu Wielkopolski*,

J. Drachal (IGiK) – *Nowy sposób prezentacji topografii terenu na mapach wykonanych na podstawie danych teledetekcyjnych*,

K. Koroleski (AR w Krakowie) – *Aktualne prace w dziedzinie kartografii środowiska w Polsce służące rozwojowi zrównoważonemu (obok referatu na ten sam temat)*,

W. Gogolek (PIG) – *Mapa geologiczna środkowej części Niziny Wielkopolskiej jako rezultat wykorzystania danych Szczegółowej Mapy Geologicznej Polski 1:50 000*,

J. Korycka-Skorupa (Uniw. Warsz.) – *Czy respektujemy teorię kartografii?*

Krauze-Tomczyk (GUGiK), J. Ostrowski (IGiK PAN) – *Mapa zoologiczna Polski w skali 1:50 000*,

P. Nejcze (Uniw. Gdański) – *Generalizacja kartograficzna w aspekcie lingwistycznym*,

W. Rudnicki (IGiK) – *Mapy trzech polskich parków narodowych jako ilustracja specjalnego podejścia do prezentacji kartograficznej różnych form krajobrazu na obszarach chronionych (obok referatu na ten sam temat)*,

E. Wyczałek, I. Wyczałek (AR w Poznaniu) – *Wdrożenie pomiarów z użyciem GPS do szczegółowego systemu informacji terenowej*.

Polacy uczestniczyli także aktywnie w posiedzeniach kilku komisji Asocjacji.

Dobrze zaprezentowała się nasza kartografia na międzynarodowej wystawie kartograficznej. Wystawa została przygotowana przez Jerzego Siwka z Uniwersytetu Warszawskiego i sfinansowana przez GUGiK. Szczegółowy opis został zamieszczony w biuletynie nr 2 Stowarzyszenia Kartografów Polskich (I. Krauze-Tomczyk, J. Ostrowski).

Po raz trzeci z rzędu wyróżniona została polska praca na organizowanym od 1993 r. konkursie rysunków dzieci im. Barbary Petchenik. Spośród 160 wystawionych prac jedno z siedmiu wyróżnień uzyskała mapa autorstwa Kamila Sojki pt. „Zwierzęta naturalne – mieszkańcy łądów i mórz”.

Polska kartografia zaczyna systematycznie odrabiać dawną pozycję jednego z aktywniejszych członków Asocjacji. Na trzech ostatnich Konferencjach Kartograficznych Polacy przedstawili: 2 referaty i 2 postery w Kolonii, w Barcelonie 3 referaty i 7 posterów, a w Sztokholmie tylko 1 referat i 5 posterów.

Joanna Bac-Bronowicz

Zarządzenie Nr 4 Głównego Geodety Kraju z dnia 31 marca 2000 r.

w sprawie powołania Komisji Kwalifikacyjnej do spraw uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii

Na podstawie art. 45, ust. 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. Nr 30, poz. 163 i Nr 43, poz. 241, z 1991 r. Nr 103, poz. 446, z 1996 r. Nr 106 poz. 496 i Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 54, poz. 349, Nr 115, poz. 741 Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126 oraz z 2000 r. Nr 12, opz. 136) zarządza się co następuje:

§ 1

Powołuje się Komisję Kwalifikacyjną do spraw uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii w składzie wymienionym w załączniku do zarządzenia.

§ 2

Na Przewodniczącego Komisji Kwalifikacyjnej powołuje się Stanisława Kluskę, któremu powierza się bezpośrednie kierowanie pracami Komisji.

§ 3

Na Wiceprzewodniczących Komisji Kwalifikacyjnej powołuje się: Stanisława Gelo, Józefa Kalisza

§ 4

Komisja Kwalifikacyjna pracuje w zespołach kwalifikacyjnych, których składy osobowe ustala Przewodniczący Komisji Kwalifikacyjnej lub wyznaczony przez niego Wiceprzewodniczący.

§ 5

Zespół Kwalifikacyjny nie może liczyć mniej niż 5 osób. Pracami zespołu kieruje Przewodniczący Komisji Kwalifikacyjnej, jeden z Wiceprzewodniczących lub wyznaczony przez Przewodniczącego członek Komisji, który ustala termin i wyznacza miejsce przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego.

§ 6

Traci moc Zarządzenie Nr 3 Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 25 marca 1996 r. w sprawie powołania Komisji Kwalifikacyjnej do spraw uprawnień zawodowych.

§ 7

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Główny Geodeta Kraju

Załącznik do Zarządzenia Nr 4 Głównego Geodety Kraju z dnia 31 marca 2000 r.

Komisja Kwalifikacyjna do spraw uprawnień zawodowych

1. Stanisław Kluska	31. Mieczysław Gabryszewski	61. Andrzej Makowski	91. Grażyna Skołbania
2. Zdzisław Adamczewski	32. Zdzisław Gąsiorowski	62. Zenon Marczuk	92. Piotr Slezion
3. Adam Bandura	33. Tadeusz Gąsowski	63. Stanisław Marczyk	93. Henryk Słomka-Narożyński
4. Czesław Bartoszewicz	34. Stanisław Gelo	64. Jan Mardoń	94. Mikołaj Smyk
5. Andrzej Bednarek	35. Romuald Gill	65. Stanisław Margul	95. Ryszard Soroko
6. Zygmunt Bernaciak	36. Jan Gładki	66. Wojciech Matela	96. Maciej Sosiński
7. Andrzej Betka	37. Gabriel Gorczyński	67. Krzysztof Mączewski	97. Józef Stachura
8. Antoni Bielak	38. Marian Górski	68. Zenon Marzec	98. Marian Sucholiński
9. Jan Bielański	39. Stanisław Hołubowski	69. Jerzy Mielnik	99. Mirosław Szelerski
10. Aleksander Bielicki	40. Grzegorz Ignaciuk	70. Henryk Musiatowicz	100. Karol Szeliga
11. Ewa Blum-Krzywicka	41. Alfons Jacko	71. Albin Nowak	101. Tadeusz Szewczak
12. Karol Bogaczyk	42. Józef Januszko	72. Stanisław Nowak	102. Bogdan Szczechowski
13. Aleksander Bońka	43. Krzysztof Jurgiel	73. Anna Ochman	103. Bogusława Szczepanik
14. Marian Brożyna	44. Roman Kabat	74. Grzegorz Ogórek	104. Marek Szczepański
15. Stanisław Bryndziuk	45. Romuald Kaczyński	75. Feliks Olekszyk	105. Ryszard Szczurek
16. Kazimierz Bujakowski	46. Józef Kalisz	76. Wiesław Osik	106. Marian Szymański
17. Jan Bury	47. Krzysztof Kałamucki	77. Ewa Pachniewicz	107. Marek Świetlik
18. Henryka Całka	48. Waldemar Kłoczek	78. Robert Pajkert	108. Eugeniusz Tes
19. Stanisław Cegielski	49. Jerzy Korejwo	79. Jerzy Palusiak	109. Kazimierz Trafas
20. Tadeusz Charchut	50. Stanisław Kochański	80. Władysław Pawlak	110. Jan Walczak
21. Krzysztof Cisek	51. Marek Kończak	81. Jan Pawłowski	111. Tadeusz Wiśniewski
22. Grzegorz Czajka	52. Stanisław Kowalski	82. Jerzy Piotrowski	112. Jan Wojciechowski
23. Kazimierz Czarnecki	53. Jerzy Kozłowski	83. Krystyna Podlacha	113. Roman Wojtynek
24. Stanisław Czarnecki	54. Ryszard Krajewski	84. Gerard Podlasek	114. Zofia Wysocka-Puchala
25. Piotr Czembor	55. Jan Krupski	85. Krystian Pyka	115. Ewa Zaniewska
26. Kazimierz Czyż	56. Włodzimierz Kuberka	86. Elżbieta Pyrka	116. Andrzej Zaremba
27. Tadeusz Dąbkowski	57. Jacek Kudła	87. Józef Racki	117. Zdzisław Ziąbka
28. Andrzej Demusz	58. Zenon Kulesza	88. Witold Radzio	118. Zenon Zieliński
29. Piotr Fabiański	59. Czesław Lech	89. Stanisław Różanka	119. Grażna Zięcina-Zmazyńska
30. Kazimierz Filipczak	60. Janusz Łopatto	90. Bolesław Rusak	

Z TERENU

Drukujemy apel Kol. Jerzego Szyszki z Oddziału SGP w Legnicy. Uprzejmie prosimy naszych czytelników o nadsyłanie uwag dotyczących nieuczciwej konkurencji w geodezji, a także propozycji sposobów jej zapobiegania. Wszystkie uwagi zostaną wydrukowane w "Wiadomościach".

Koleżanki i Koledzy GEODECI!

Ceny naszych usług z roku na rok maleją relatywnie, a także nominalnie.

Trwa wyścig - kto da mniej!

Wykonanie podziału nieruchomości w obrębie wiejskim, często połączone z rozliczeniem całej działki i sprostowaniem jej powierzchni kosztuje na naszym terenie nawet 700 złotych.

Wykonanie mapy do celów projektowych - nawet 500 złotych.

Opamiętajcie się!!!

Porównajmy się do innych zawodów:

- stomatolog 15-20 minut od 40 do 80 złotych

- lekarz ogólny - 10 minut 30 do 50 złotych

- adwokat za napisanie pozwu 100-300 złotych.

Na szczególną uwagę zasługują notariusze, którzy biorą tylko udział przy transakcji kupna-sprzedaży nieruchomości na podstawie przygotowanych przez nas dokumentów. Transakcja z całą tą celebrawą trwa np. 30 minut,

Dla przykładu - wydzielenie działki budowlanej o powierzchni 10 arów kosztuje na naszym terenie 700-900 złotych. Działkę taką sprzedaje się za 20000 złotych, więc notariusz inkasuje 800 złotych opłaty notarialnej (4%), nie licząc oczywiście pobieranej dodatkowo opłaty skarbowej.

Jak w tym przypadku należy porównać pracochłonność naszych usług, a także koszty związane

z wykonaniem tych usług.

To po prostu wstyd, że pracujemy za takie pieniądze. W ten sposób nigdy nie zarobimy na rozwój naszych firm, nie mówiąc o zwykłym szacunku jaki należy się przedstawicielom każdego zawodu.

Jeżeli chodzi o szacunek do naszego zawodu, to niech za przykład posłuży fakt jak potocznie inwestorzy mówią między sobą: ...weź geodetę, wbije ci dwa kolki, zapłacisz parę złotych...

Czy w ten sposób ktokolwiek mówi o lekarzu, notariuszu, adwokacie?

Już od dłuższego czasu w naszej branży źle się dzieje. Sami sobie jesteśmy winni, gdyż nie szanujemy siebie i naszej pracy. Ktoś powie, że to wina konkurencji, ale przecież konkurencja - to my sami. W Lublinie naliczyliśmy kilkadziesiąt gabinetów stomatologicznych. Czy na rynku ich usług nie ma konkurencji? Oczywiście, że jest, ale nie konkurencja cenowa.

Odnoszę wrażenie, że w naszym środowisku brak ludzi skłonnych do porozumienia w imię naszego wspólnego dobra.

W byłych województwach wałbrzyskim i jeleniogórskim nasi koledzy radzą sobie o wiele lepiej. Tam sporządzenie mapy do projektu, czy prosty podział kosztują po 3000 złotych.

Proponuję przyjąć i stosować ich ceny.

Lubin, luty 2000 r.

Stan osobowy Stowarzyszenia Geodetów Polskich na 31.12.1999r.

Lp.	Oddział	ogółem	inż.	tech.	pozost.	emeryci renciści	studenci ucznio	kobiety	koła
1.	Białystok	388	163	224	1	83	2	91	16
2.	Bydgoszcz	181	67	114	-	56	-	24	-
3.	Gdańsk	124	70	54	-	15	-	25	7
4.	Gorzów Wielkopolski	88	32	55	-	7	1	21	-
5.	Kalisz	230	79	148	3	24	2	67	-
6.	Katowice	219	131	86	2	48	-	48	-
7.	Kielce	108	50	58	-	42	-	38	-
8.	Koszalin	197	63	120	14	33	-	53	7
9.	Kraków	278	190	88	-	45	-	103	13
10.	Krosno	119	60	59	-	14	-	27	4
11.	Legnica	93	52	38	3	3	-	37	4
12.	Lublin	282	86	196	-	81	-	48	10
13.	Łódź	303	125	176	2	66	-	102	16
14.	Nowy Sącz	130	89	41	-	7	-	55	-
15.	Olsztyn	84	65	18	1	11	-	16	10
16.	Opole	298	120	178	-	45	35	-	-
17.	Ostrołęka	65	39	27	-	-	-	25	7
18.	Piotrków Trybunalski	124	35	89	-	15	-	48	4
19.	Poznań	280	114	153	13	21	6	62	12
20.	Radom	104	52	52	-	5	-	37	-
21.	Rzeszów	917	351	561	5	98	-	268	27
22.	Suwałki	101	52	49	-	4	-	27	9
23.	Szczecin	92	49	40	3	16	-	25	2
24.	Toruń	64	28	36	-	8	-	8	4
25.	Warszawa	819	574	243	2	246	2	228	33
26.	Wrocław	382	235	144	3	55	-	96	12
27.	Zielona Góra	120	48	72	-	18	-	26	11
	Razem	6190	3019	3119	52	1066	13	1640	208

Wydawca „Wiadomości”: Zarząd Główny Stowarzyszenia Geodetów Polskich, 00-043 Warszawa, ul. Czackiego 3/5, tel. (0-22) 826-87-51.

Skład: „STUDIO KOM” s.c., Białystok, Malmeda 3, tel./fax (0-85) 744-58-66.

Druk: Okręgowe Przedsiębiorstwo Geodezyjno-Kartograficzne S-ka z o.o. w Białymstoku, **Nakład:** 4000 egz.